

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2021 Sayı: 98

Fiyatı: 3 TL

Büyük Fransız Devrimi'nin arifesinde Kraliçe Maria-Antionette, "ekmek istiyoruz" diye yollara döken halk için, "ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler" demişti. Tarihe bu sözleriyle geçti. Ve yoksulluk hakkında ne zaman çarpık ve halkı aşağılayıcı bir söz edilse, ilk akla gelen isim oldu.

Erdoğan'ın eşi Emine Erdoğan da, artan yoksullukla ilgili yaptığı bir konuşmada "porsiyonları küçültün" diye buyurmuş! Bir de "tok karnına alışverişe çıkılmamalı", "israftan kaçınılmalı"ymış! Açlık çeken halka basmakalıp "diyet" tavsiyelerinde bulunuyor.

Günlük elektrik masrafı 4 işçinin asgari ücretine denk düşen bir sarayda oturan, altın kaplamalı çatakaşıkla yemek yiyip tanesi bin liralık bardakla su içen, en pahalı marka çantalarla dolaşan bir kişinin, "tutumluluk dersi" vermesi, en hafif deyimle riyakarlıktır, halkla dalga geçmektir. Halktan toplanan vergilerle saray üstüne saray yaptıran, 13 uçak, 50-60 araçlık konvoylarla dolaşan ve "itibardan tasarruf olmaz" diyenlerin, yoksulluk hakkında söyleyeceği her söz "kara mizah" olur olsa olsa...

Tok, açın halinden anlamaz! Saray'da oturan, kulübede oturanın ne çektiğini bilmez!

Bilmezler ama çok konuşurlar. Çok korktukları için çok konuşurlar. Yalan ve demagojiyle halkı kandırmaya çalışırlar. Örneğin Marmara Denizi müsilağa can çekişirken, ona ikinci bir musluk gibi pislik akıtacak "Kanal İstanbul"u çözüm diye sunabiliyorlar.

Sayfa 2'de sürüyor

Sefalet ekenler ÖFKE BİÇERLER!

Sefalet ekenler öfke biçerler!

Kuzey ormanlarını, tarım alanlarını, yaban hayatı yokedecek, lüks villalarla AVM'lerle 500 bin yerleşim ve 1 milyondan fazla yeni nüfus ekleyecek bir projeyi "çevre dostu"ymuş gibi göstermeye kalkıyorlar. Halkın ezici çoğunluğu karşı olduğu-nu bildirdiği halde, yeni rantlar uğruna "inadına" yapmaya çalışıyorlar.

Ama bugüne dek başaramamış olmanın gerginliği içindeler. Kılıçdaroğlu'nun bu projeye yatırım yapacak olanları "iktidara geldiğimizde bu ihalenin parasını ödemeyiz" şekline uyarması üzerine, iyice öfkelenen Erdoğan, "söke söke sizden bu paraları uluslararası tahkim yoluyla alırlar" dedi. Halkın değil, tekellerin çıkarlarını savunduğunu, onları temsil ettiğini çok açık biçimde itiraf etti aslında.

Bilindiği gibi "halkın cebinden beş kuruş çıkmayacak" yalanıyla inşaat tekellerine "müşteri garantili" yollar, köprüler, hastaneler, havaalanları yaptırdı. Yani geçmesek de gitmesek de 20-25 yıl boyunca, vaadedilen "müşteri" sayısı kadar ödeme yapma sözü verildi. Üstelik ihaleye "uluslararası tahkim" şartı koyulmuştu. Herhangi bir aksama durumunda Türkiye'deki mahkemeler değil, İngiltere mahkemeleri müdahil olacaktı! Nitekim pandemi döneminde bile tekellerin parası tıkr tıkr ödendi. "Kod 29"la işçiler işten atılır, esnaf kepenk kapatır, üretici toprağını ekemez hale gelirken, halkın vergileriyle oluşan "hazine"den bu tekellere dolar üzerinden ödeme yapmaya devam edildi.

Şimdi gidici olduğunu anlayan Erdoğan, bu tekeller adına konuşarak onları rahatlatmaya çalışıyor ve Türkiye'ye yatırım yapmaya çağırıyor. Muhalif partiler de tekellere karşı değil! Hatta CHP'li Selin Sayek Böke "özelleştirilen kamu işletmelerini yeniden kamulaştıracaklarını" söylediğinde, başta TÜSİAD olmak üzere patronlar tepki gösterince hemen geri adım atmışlar, "sadece usulsüz yapılanları kastettik" demişlerdi.

Muhalefet, sadece "5'li çete" dedikleri müteahhitleri hedefe çıkarıyor. Onlar da AKP ile özdeşleştikleri ve halkın büyük bir tepkisini çektikleri için... Yanısıra, Kanal İstanbul gibi bütün halkın tepkisini çeken bir proje için de baştan uyarıyorlar; "tiksindirici borç" kapsamına alarak ödemeleri yapmayacaklarını söylüyorlar.

Tarihsel deneyimler göstermiştir ki, sınıf mücadelesinin boyutuna bağlı olarak, yapılan birçok anlaşma bozulabilir, yeniden kamulaştırma yapılabilir. Yeter ki, kitleler hakları ve özgürlükleri için harekete geçsin...

Tekellere oluk gibi paralar akıtan, onların haklarını cansiperane savunan Erdoğan ve Bakanları, Soma'da 301 işçinin katledildiği patlamadan kurtulan madencilerin tazminatlarını

halen vermiyor. Hem de "diğer işçilere de yol olur" diyerek, neden vermediklerini açıkça söyleyerek... Demek ki tazminatlarını ödemedikleri yüzbinlerce işçi var! Bir ömür boyu çalışan, ölen, sakat kalan işçilerin 30-40 bin TL alacağına da el koyuyor, tazminat haklarını gaspediyorlar.

İşçinin, emekçinin haklarını gaspederek, parasına-malına el koyarak zenginlerin servetine servet katıyorlar. Şehirlerin merkezine kayan veya deniz ve orman manzarası olan halkın evine, arsasına kelimenin gerçek anlamıyla çöküyorlar. Oraları inşaat tekellerine peşkeş çekmek için "acele kamulaştırma" çıkarıp halkı zorla yerinden-yurdundan ediyorlar. Son olarak İstanbul-Tozkoparan'da yaşananlar, bu mafyatik kural tanımaz saldırıyı tüm vahşetiyle ortaya koydu. Evlerinden çıkmak istemeyenlerin sularını, elektriklerini kestiler; haftalardır mum ışığında, tankerden su taşıyarak yaşıyorlar. Öğrenciler ders çalışamaz, hastalar nefes alamaz hale geldi.

Bu rejim, kadına, gençce, çocuğa, yaşlıya, tüm halka düşman. Erdoğan'ın bir imzasıyla çekildiği açıkladığı "İstanbul Sözleşmesi" 1 Temmuz itibarıyla artık yürürlükte değil. Üstelik hazırlanan 4. Yargı Paketi'ne "cinsel istismarda somut delil aranacak" maddesi konuldu. Sapıklar, kadınlara, çocuklara daha rahat tecavüz edebilsin; caniler, daha rahat kadın öldürebilsin diye... Ayrıca taciz ve tecavüzdən, kadın cinayetinden içeride olanlar, bu "örtülü af" ile dışarı çıkabilsinler diye... Bunların arasında birçok tarikat mensubunun olduğu ve bu yönde baskı yaptıkları da biliniyor.

AKP-MHP blokunun halka saldırıları durmak bilmiyor. Ama halkın direnişi de bitmiyor. Onca tehlide, baskıya rağmen işçiler, kadınlar, öğrenciler sokakta, haklarını aramaya devam ediyorlar.

Günümüzün Maria-Antionette'leri halkın yoksulluğu ile alay etmeye devam etsin! Kendilerini Kral sananlar, zulümlerini, baskılarını arttırsın!

Ayağa kalkan halklar, Fransa'da, Rusya'da ve başka ülkelerde kralların tahtlarını yerle bir etmeyi başardılar; bundan sonra da başaracaklardır.

Her zaman her yerde sefalet ve zorbalık ekenler, öfke ve nefret biçmişlerdir. Halkların öfkesi bu zorbaları yıkacaktır!

Okurlara...

Merhaba,

Yaz, bir taraftan ekolojik dengenin bozulmasının işareti olan, kıyılarda ağır sağanak yağışlar, içeride kuraklık sorunlarıyla, diğer taraftan siyasi dengeyi bozan Sedat Peker videolarıyla birlikte geldi. Bu tabloya, çok geniş bir kesimin de eylemli biçimde sokaklarda olmasını eklemek gerekiyor.

AKP-MHP bloku ise, sıkışıkça halka ve muhalefete saldırılarını arttırıyor. HDP'yi kapatma davası, Kılıçdaroğlu'nun dokunulmazlığının kaldırılması için meclise fezleke gönderilmesi, Akşener'e Rize'de saldırı düzenletip "bunlar daha iyi günleriniz" diyerek tehdit edilmesi, içlerine düştüğü açmazı gösteriyor.

Ekonomik olarak da sıkışmış olduklarından TEİDAŞ gibi stratejik bir kamu kurumunu daha özelleştirmek istiyorlar. Avrupa'da aş "parayla yapılıyor" yalanını uydurup, aşığı parayla yapmanın zeminini hazırlıyor. Zamlar sağanak gibi yağıyor, öte yandan yazlık-kışık saraylara milyonlar harcanıyor.

Bu saldırıları püskürtecek olan, ekonomik krize ve hak gasplarına karşı sokaklara dökülen kitlelerin eylemli gücüdür.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

98. Sayıda

3	Sistemin kendisi müsilağ
4	Çay kotasına karşı Karadeniz ayakta
5	HDP'ye silahlı saldırı
6	HDP'ye kapatma davası
7	"AKP'li yıllarda Kürt hareketi" kitabı çıktı
8	301 madencinin canı için 20 yıl
9	İkizdere köylüsü yağmacılara sesleniyor
10	2 Temmuz'un yıldönümünde anmalar
11	Erdoğan-Biden görüşmesi
12	Mafya-devlet-sermaye
14	Cemo türküsüne ceza
15	Mafya-devlet-sermaye düzenine karşı eylemler
16	Tüm yasaklara rağmen Gezi direnişi kutlandı
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
19	AKP'nin sınıfsal dayanağı

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 98 Temmuz-Ağustos 2021, 3 TL(KDV %0)

Son aylarda kelime dağarcığımızıza bir terim daha girdi; müsila! Marmara Denizi'nin kıyıları kirli sarı bir tabaka ile kaplanınca, müsila (deniz salyası) bugünlerde sıkça kullandığımız bir sözcük oldu. Ve **sadece denizin-doğanın kirlenmesini değil, siyasal-toplumsal tüm alanlardaki kirlenme için de kullanılmaya başlandı; böylece "müsila"nın kullanım alanını genişledi.**

Önce müsila'nın ne olduğuna bakalım. En özet haliyle, sanayi ve evsel atıkların artırılmadan ya da "derin deşarj" denilen bir yöntemle denize dökülmesi sonucu deniz ekosisteminde yaşanan büyük tahribat diyebiliriz. Bilim insanları, bu atıkların denizde azot ve fosforu arttırdığını,

en önemli nedenlerinden biri de suyun ısınması. Marmara'nın önceki yıllara göre 2-3 derece daha fazla ısındığı saptanmış durumda. Buna son yıllarda artan inşaatların hafriyatlarının da denize boşaltılması eklediğinde, Marmara'nın bu kadar dayanması bile şaşırtıcı gelebilir.

Tabi ki sadece Marmara değil. Karadeniz ve Ege'de de müsila görüldü. Yani tüm denizlerimiz can çekiyor. Başta balıklar olmak üzere her tür deniz ürünü yok oluyor, balıkçılık ölüyor, bu ürünlere ulaşmak artık imkansız hale geliyor. Denize girmek yasaklanıyor; deniz artık sağlık ve huzur değil, hastalık ve ölüm saçıyor.

Kapitalizmin doğaya ve insana düşman yüzünü bir kez daha acı biçimde

alması, onlara özel koruma tahsis etmesi, makamlarında kabul edip yakalanma ihtimaline karşı yurtdışına göndermeleri... Eski Başbakan Binali Yıldırım'ın oğlunun resmi bir heyetle Venezüella'ya uyuşturucu ticareti için gitmesi ve bunun "maske yardımı" şeklinde sunulması... Bir lağım patlaması gibi pis kokular saçarak üzerimize akmaya devam ediyor.

Yine Peker'in ifşaatlarından anlaşıyor ki, Sezgin Baran Korkmaz, isminin baş harfleriyle (SBK) bir şirket kurup cumhurbaşkanından bakanlara kadar devletin üst düzeyiyle görüşmeler yapmış, ABD'li ortaklarıyla birlikte milyonlarca dolar kara parayı aklamış. Marmaris'te 7 yıldızlı bir otelin sahibini öldürüp tankla ele geçirmişler ve geceliği 100 bin TL olan bu otelde bir çok bakanı, milletvekilini, valiyi, savcıyı, gazeteciyi "ağırlamış"lar!

AKP, "yandaş medya" ordusunu genişletmek için Doğan Grubu'na ait medya şirketlerini, Demirören'e "çiftçinin bankası" Ziraat Bankası'ndan 750 milyon dolarlık kredi sunarak aldırıyor ve Demirören, aradan geçen bunca yıla rağmen kredinin faizlerini bile ödemi-yor! Kredi borcu yüzünden çiftçinin traktörüne el koyan Ziraat Bankası da bunu sorun etmiyor!

Mafya liderinin fabrikasından aldığı kahveleri dağıtarak "seçim kampanyası" yapıyorlar! Aynı kişiye destek mitingleri yaptırıyorlar, muhalifleri "kan banyosuyla" tehdit etmesini sağlıyorlar; cezaevlerinde mafya liderlerini ziyaret edip tahliyesi için özel aflar çıkarıyor, muhalif liderlere linç girişimlerini, milletvekili ve gazetecilerin dövülmesini normalleştiriyorlar. Neredeyse bütün diziler mafyayı anlatıyor, mafya liderleri kahramanlaşıyor.

Mafya, kuralsız-kayıtsız iş çevirmek demek. Kaynağını da uyuşturucu-silah-kadın ticareti, kumar gibi işler oluşturuyor. Bunları yaparken cinayet, hırsızlık, işkence, vahşet, her tür entrika mübah sayılıyor. Devletin kuralsızlığı kural haline getirdiği yerde, mafya nerede başlıyor, devlet nerede bitiyor ayırt etmek imkansızlaş durumda. Öylesine içiçe ve aleni bir şekilde yapılıyor ki, sadece devlet değil, toplum çürüyor.

Toplumda şiddetin artması, "gücü gücüne yeten" şeklinde bir "orman kanunu"nun işlemesi, cezasızlığın her tür suçu teşvik eder hale gelmesi, ahlaksızlığın-nobranlığın artması, kadına ve

Sistemin kendisi MÜSİLAJ

bunun da oksijeni azaltarak canlıların yaşamasını zorlaştırdığını söylüyorlar. Bu durumda oksijen bunalımına dayanıklı yosunlar çoğalıyor ve oksijen gereksinimi daha da artıyor. Zaten müsila da bu yosunların salgılarından oluşuyor; bir başka ifadeyle bu yosunların salgılarına müsila deniyor. Bu salgılar (müsila) arttıkça su çürüyor ve orada hiçbir canlı yaşayamaz hale geliyor.

Marmara Denizi, uzun yıllardır alarm veriyordu zaten. Bu konuda yazılmış bir çok rapor, bilim insanlarının çalışmaları ve uyarıları var. Marmara, Türkiye sınırları içinde bulunan bir iç deniz. Başta İstanbul olmak üzere, Kocaeli, Tekirdağ, Edirne, Çanakkale, Bursa, Balıkesir gibi hem nüfus olarak hem de sanayi yönünden gelişmiş illerle çevrili. **Hem milyonlarca evin kanalizasyon atıkları, hem de Marmara'nın etrafını saran sanayi tesislerinin, fabrikaların kimyasal atıkları filtresiz biçimde denize boşalıyor.** Bir de bölgede toplam 17 termik santral bulunuyor. Bu santraller binlerce metre küp deniz suyunu çekip, bir bölümünü santrallerde kullandıktan sonra binlerce metre küp sıcak suyu "termal atık" olarak denize veriyor. Ki müsila'nın

görüyoruz. Burjuvazi, doğayı ve insanı koruyacak her tür tedbire "maliyet" olarak bakıyor ve en yüksek karı elde edebilmek için ilk önce bu "maliyet"leri kısıyor. Devletler de buna göz yumuyor.

Siyasi-toplumsal müsila

Elbette bu noktaya bir-kaç yılda gelinmedi. Onlarca yılın birikimi var. Ama AKP döneminde tahribatın çok daha fazla gerçekleştiğini biliyoruz, sonuçları ortada zaten.

Asıl olarak siyasi-toplumsal bir müsila yaşanıyor. Sedat Peker'in videolu ifşaatları, siyasal alandaki çürümeyi gözler önüne serdi. Geçmişte Emniyet Müdür-lüğü, İçişleri ve Adalet Bakanlığı yapmış, şimdilerde AKP'ye özellikle Soylu'ya yakınlığıyla bilinen Mehmet Ağar'ın Azeri bir işadamını Fettullah Gülen'le tanıştırması, sonra da "FETÖ"cü diyerek marinasına "çökmesi" bu marinanın uluslararası uyuşturucu ticaretinde kullanılması... Oğlu AKP milletvekili Tolga Ağar'ın Elazığ'da kendisiyle röportaj yapan bir kadın gazeteci öldürdükten sonra özel bir uçağa atlayıp İstanbul'a gelmesi... Bakanların, milletvekillerinin mafya liderlerinden bavullar dolusu para

Müsila'yı yaratanların, onunla mücadele etmesi ve sonlandırması mümkün müdür; bu onlardan beklenebilir mi? Sadece doğadaki müsila'nın değil, toplumdaki müsila'nın nedeni de, kapitalist-empyralist sistemdir. Mafyayı büyütüp besleyen, devletle içiçe geçiren de burjuvazi-nin azami kar hırsıdır. Devletteki çürümeyi onu elinde tutan sınıfın çürümesinden bağımsız ele alamayız. Ne kadar gizlenmeye çalışılsa da mafya-sermaye ilişkisi, mafyanın asıl kaynağıdır.

çocuklara dönük tecavüz, cinsel saldırı ve cinayetlerin patlaması vb. toplumsal çürümenin sonuçlarıdır.

Denizdeki müsilağ nasıl balıkları nefes alamaz hale getiriyorsa ve yavaş yavaş yok ediyor; toplumdaki müsilağ da insanları nefessiz bırakıyor ve ortamı yaşanmaz kılıyor.

Müsilağdan nasıl kurtulunur?

Marmara Denizi'ndeki müsilağ yüzeye vurunca, hükümet ve belediyeler göstermelik bazı işler yapmaya başladılar. Örneğin Üsküdar'da vidanjörle denizin üstündeki müsilağı temizlemeye kalktılar. Hortumla müsilağın temizlenmeyeceği bir yana, asıl kirliliğin denizin altında olduğu, yüzeysel temizlikle çözülemeyeceği gözlerden saklanmak isteniyor.

Ardından Çevre ve Şehircilik Bakanı'nın genelgesi yayınladı; şirketlere arıtma tesislerinin uyumlu hale getirilmesi için 6 ay süre verildi, sonra da bir dilekçeyle başvurulması halinde genelgeden muaf tutulacağı belirtildi. **Bugüne dek tek bir işletmeye doğayı kirlettiğinden dolayı kapatma cezası verilmiş değil. Binlerce metreküüp atıksu hiçbir denetleme, kontrol ve kapatma olmadan denize akmaya devam ediyor. Bu şekilde müsilağdan kurtulmak mümkün olabilir mi?** Daha önemlisi, müsilağı yaratanların, onunla mücadele etmesi ve sonlandırması mümkün müdür; bu onlardan beklenebilir mi?

Sadece doğadaki müsilağın değil, toplumdaki müsilağın nedeni de, kapitalist-emperyalist sistemdir. Mafyayı büyütüp besleyen, devletle içiçe geçiren de burjuvazinin azami kar hırsıdır. **Devletteki çürümeyi onu elinde tutan sınıfın çürümesinden bağımsız ele alamayız. Ne kadar gizlenmeye çalışılsa da mafya-sermaye ilişkisi, mafyanın asıl kaynağıdır.** Nitekim SBK ile Koç'ların damadı İnan Kırac'ın ilişkisi ortaya çıktı. Türkiye'nin en eski ve büyük burjuvası Koç'lar, kara para aklayan SBK'yı kullanmıştı.

Denizdeki müsilağı, su yüzeyine vurunca görebildik. Oysa yıllardır denizin altı müsilağla doluydu. Bir aysberg gibi biz sadece denizin üstündekileri görebiliyoruz ve onların temizlenmesiyle sorunun bittiği yanılsamasına kapılabiliyoruz.

Toplumdaki müsilağ da birkaç mafya şefinin tasfiyesi veya hapse atılmasıyla çözülmeyecek! Asıl büyük kütle suyun altında ve köklü bir temizlik olmadan ne doğada ne de toplumda müsilağdan kurtulmak mümkün olmayacak. "Bu pisliği devrim temizler" sözü, somut bir gerçeği anlatıyor. Bu düzen içinde de her tür müsilağa karşı mücadele edeceğiz kuşkusuz. Ama doğanın ve insanlığın gerçek kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğunu bilerek ve bu hedefi kaybetmeden mücadeleyi yükselterek...

Çay kotasına karşı Karadeniz ayakta

Karadeniz'de çay üreticileri, çaydaki kota ve kontenjan uygulamasına büyük tepki gösteriyorlar. Çaykur'un uyguladığı kota ve kontenjan, çay üreticisini zarara uğrattırıyor; çayını özel sektöre düşük fiyatla satmaya zorluyor. Devletin açıkladığı +4 taban fiyatı ve Çaykur'un kota-kontenjan politikaları sonucunda, özel sektör yaş çayı 2 lira 80 kuruşa çekme pervasızlığını gösteriyor. Üreticiler de bu düşük fiyatlar üzerinden özel sektöre çay satmak zorunda kalıyorlar.

Devletin bu uygulamaları, bölgede çay üreticilerini sokağa indirdi. Çay üretiminin yapıldığı bölgelerde, Kemalpaşa, Hopa, Fındıklı, Ardeşen, Pazar ve özellikle Rize merkezde protesto gösterileri yapıldı. Fabrika önlerinde kitlesel yürüyüşler ve basın açıklamaları yapılarak devletin bu uygulamaları protesto edildi. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında, "Çayda sömürüye son", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Kotaya-kontenjane son" sloganları atıldı. Artvin ve Hopa ilçelerinde protesto gösterileri esnasında devletin saldırıları ve gözaltılar yaşandı.

HDP'ye saldırı protesto edildi

İzmir'de HDP'ye dönük faşist saldırı, Rize-Fındıklı'da protesto edilerek lanetlendi. Fındıklı'da devrimci ve demokrat kesimler biraraya gelerek İzmir'deki faşist katliama karşı basın açıklaması yaptı. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katiller halka hesap verecek", "Deniz'e sözümüz devrim olacak", "Faşizm yenilecek, biz kazanacağız" dövizleri taşındı, sloganlar haykırıldı.

Rize-Fındıklı'dan PDD okuru

Tütün üreticileri isyanda!

Sarmalık tütün ticaretiyle ilgili yasanın 1 Temmuz'dan itibaren yürürlüğe girmesiyle birlikte tütün üreticileri ayağa kalktı. Adıyaman ve Malatya'da traktörleriyle yolları kesip trafiğe kapadılar, kitlesel gösteriler yaptılar. Tek geçim kaynakları tütün olan üreticiler, bu yasanın geri çekilmesini istiyorlar.

"Kaçakçılıkla Mücadele Kanunu"ndaki düzenlemeyle yetki belgesi almadan tütün ticareti yapanlara 3 ila 6 yıl arasında hapis cezası öngörülüyor. Bu yasa 3 yıl önce çıkarılmıştı, bu yıl 1 Temmuz'dan itibaren yürürlüğe girdi. CHP'nin kanunu bir yıl sonraya erteleme yönünde TBMM'ye sunduğu öneri ise, AKP ve MHP'nin oylarıyla reddedildi.

Yasadaki amaç; Türkiye'deki tütün üreticilerini iyice zor duruma sokarak tütün ekimini bitirmek. Çünkü AKP döneminde tütün de -diğer pek çok ürün gibi- emperyalist tekellere peşkeş çekildi. Hatta ilk özelleştirilen alanlardan biri oldu. Çünkü tütün dünyanın 160 ülkesinde üretilen, ama dünyanın en ücra köşesinde tüketilen bir üründür. Bugün ülkemizde yerli tütün oranı yüzde 12 iken, ithal tütün oranı yüzde 88'dir. Aradaki fark bu kadar açık olduğu halde, yüzde 12 bile fazla geliyor. Yerli tütün üretip satanlar vergilendiriliyor, bunu yapmayanlar hapis cezası ile cezalandırılıyor.

2001 yılında IMF'ye verilen taahhütler sonucunda çıkarılan Tütün Yasası, üretimde sözleşmeli modeli getirdi. Bu model öncesinde 600 bin aile tütünle geçimini sağlıyordu; bugün ise, bu oran 50 bin aileye düşmüş durumda. 2008'de Tekel Sigara'nın British American Tobacco'ya satılmasının ardından Türkiye'deki sigara

pazarı 5 emperyalist tekelin hakimiyetine geçti. Tütün sektörü, devletin en önemli vergi kaynaklarından da biri. Sigara üzerindeki vergi yükü yüzde 81 civarında. Bu yüksek vergi ve yüksek fiyat, sarmalık kıyılmış tütün tüketimi ile birlikte sigara kaçakçılığını körükledi.

Tütün işinde daha çok kadınlar çalışıyor. Güvencesiz ve ucuz işgücü olarak sabahtan akşama dek çalışan kadınlar, paydos saatinin belli olmadığını, iş bitimine göre paydos olduğunu söylüyorlar. Yürürlüğe giren yasayla birlikte başta kadınlar olmak üzere binlerce mevsimlik işçi, işlerinden olacaklar. Sayıları giderek azalan tütün üreticileri, çay ve fındık üreticileri gibi seslerini yükseltiyor.

Hatırlanacaktır 2010 yılında fabrikaları kapatılıp hakları gaspedilen Tekel işçileri Ankara'ya gelip direniş çadırları kurarak hükümeti sarsmışlardı. Şimdi sıra tütün, çay, fındık üreticilerinde... Güçlerini birleştirmeli ve haklarını almak için direnişi büyütmelidir.

HDP'ye silahlı saldırı

Faşizme karşı birleşik mücadeleye!

HDP'nin İzmir il binası, 17 Haziran günü faşist bir saldırıya uğradı. Kapıları, duvarları silahla delik deşik ederek il binasına giren faşist saldırgan, HDP çalışanı Deniz Poyraz'ı kurşunlayarak öldürdü. Üstelik öldürdüğü kişinin fotoğrafını çekip internete koyacak kadar aşağılık olan bu yaratık, bunları önceden planladığını da ortaya koyuyordu.

Bu saldırı planlı bir saldırdır. **HDP'ye karşı uzunca bir dönemdir yürütülen saldırıların bir devamı, aynı zamanda bir üst aşamaya sıçratılmasıdır.** Saldırganın kimliği ve saldırının yapılaş biçimi bile, bunun planlı, organize ve devlet destekli olduğunu göstermektedir. Ağır silahlarla, bozkurt işaretleriyle pozlar vererek fotoğraflar çektiren ve bunları internette yayınlayan katil hakkında bugüne dek hiçbir işlem yapılmamıştır. Kaldı ki fotoğraflarda yeralan bu silahların devletin envanterindeki silahlar olduğu anlaşılmıştır. **Ona bu silahları verip Suriye'ye gönderenler kimse, HDP'ye saldırıyı organize edenler onlardır. Yani karşımızda kontrollerinin kullandığı bir tetikçi, bir cani vardır.**

HDP binaları polisin gözetimi altındadır. Saldırgan günler öncesinden binaya girip çıkarak "keşif" yapmış, saldırıyı gerçekleştireceği gün büyük bir çanta ve elinde eldivenle binaya girmiş ama polisin hiç dikkatini çekmemiştir! Katil işini bitirdikten sonra *"kimseye zarar vermedim"* diyerek polisleri teslim olmuştur. "Kimse"nin içinde HDP'liler yoktur! Polisin katile ilk sorusu *"adın ne abicim"*dir ve bu "dostluk" havası içinde gözaltına almışlardır. **Haklarını arayan işçiye, emekçiye polisin saldırısıyla, bu katile gösterilen özen arasındaki fark, saldırının devlet eliyle işlendiğinin bir başka kanıtıdır.**

Saldırının gerçek failleri, AKP-MHP blokudur. Yıllardır cihatçı teröristleri, faşist katilleri besleyip saldırtan, terör eylemlerini yaptırtan bu blok, HDP'yi "terörist" göstererek her tür saldırının önünü açmıştır. Son saldırının AKP-MHP bloku içindeki çatırdamanın bir sonucu mu olduğu, MHP-Soylu kanadının mı yaptırdığı tali bir sorundur, ayrıntıdır. HDP düşmanlığı ile bu yolu birlikte döşeyen AKP-MHP gerici-faşist bloku bir bütün olarak hedefe çakılmalıdır.

Bu saldırının bir katliam hazırlığı olduğu anlaşılmıştır. 17 Haziran sabahı HDP İzmir il binasında 40'tan fazla kişinin toplanacağı ve saldırının bu bilgi üzerine gerçekleştirildiği HDP'li yetkililer tarafından açıklandı. Zaten saldırganın üzerinde birden fazla şarjörün çıkması da bunu gösteriyor. Toplantının son anda ertelenmesi, büyük bir katliamı önlemiştir. Fakat anlaşıldı ki, **amaçları onlarca HDP'liyi öldürerek kitlelerde şok ve panik yaratmaktır. Ayrıca son aylarca iyice açığa çıkan mafya bağlantılarını, yolsuzluklarını unutturmak, halka korku ve gözdağı vermektir.**

Tüm muhalif kesimler saldırıyı "provokasyon" olarak niteledi. Hatta AKP sözcüleri bile

"provokasyon" diyor. Provokasyon çığırkanlığını yeni duymuyoruz elbette. **Bu çığırkanlıktaki asıl amaç "provokasyona gelmeyelim" diye rek halkı pasifize etmektir.** Onun için "provokasyon" değerlendirmelerine mesafeli durmak ve bu kervana katılmamak gerekir.

Bu saldırı; faşist bir saldırdır, bir katliam girişimidir. HDP'ye yönelik saldırganlığın yeni ve üst bir aşamaya sıçramasıdır. Ve bunu durdurmanın tek yolu da, ona denk bir tepkiyi ortaya koymaktır.

HDP bugüne dek kendisine yönelen saldırılara ciddi bir karşı koyuş göstermedi, kitlesini harekete geçirmedi. Hatta çoğu kez kitleyi yatıştıran, pasifize eden oldu. Ancak böyle yaparak saldırıları durduramadığı gibi artmasına zemin hazırladı. Gelinek noktada buna tahammül kalmamıştır. Aynı çizgiyi sürdürüp farklı bir sonuç beklemek hamhayaldir.

Bu kez saldırıdan hemen sonra kitlesel protestoların yapılması, iyi bir başlangıçtır. Ancak bununla yetinilmemesi gerektiği de açıktır. **Artan faşist saldırganlığı durdurmanın tek yolu, kitlesel ve**

"Halkın üstüne böyle kalksa da faşist namlular Namert ellerdir, en sonunda bir bir kırılacak!"

militan bir direniş cephesi yaratmaktır. Serhildanlarla ayağa kalkmak, faşizme karşı tek yumruk olmaktır. IŞİD'in Kobane'ye saldırısına nasıl tepki verildiyse, İzmir saldırısına da öyle tepki verilmelidir. IŞİD nasıl püskürtüldüyse bu faşist saldırılar da öyle püskürtülmelidir. Unutulmamalıdır ki, çivi çiviye söker! Faşizme karşı kitlesel ve militan bir mücadele yükseltilmeden, bırakalım yıkmayı, geriletmek bile mümkün değildir.

HDP'ye saldırı, sadece Kürt halkına değil, işçi ve emekçilere, düzene muhalif kesimlere yapılan bir saldırdır. **HDP şahsında bütün bu kesimlere gözdağı verilmektedir.**

Bu bilinçle HDP'ye sahip çıkılmalı, HDP'ye yönelik saldırılara topyekün karşı durulmalıdır. Kahrolsun Faşizm! Yaşasın Birleşik Mücadelemiz!

Faşizme ölüm! Halklara özgürlük!

Sokağa, eyleme, HESAP SORMAYA!

18 Haziran 2021
Proleter Devrimci Duruş

HDP'ye saldırı Kadıköy'de protesto edildi

İzmir'de HDP il binasının basılması ve Deniz Poyraz'ın katledilmesi, DİSK-KEKS-TTB-TMMOB'un çağrısıyla protesto edildi. 18 Haziran'da Kadıköy'de Süreyya Operası önünde yapılan eylem öncesi Bahariye Caddesi'nin tüm sokakları ile Kadıköy HDP İlçe Binası'nın bulunduğu Halitağa Caddesi polis tarafından abluka alındı. Süreyya Operası önünde ve HDP Kadıköy İlçe Binası önünde saat 18.00'den itibaren toplanmalar başladı. Süreyya Operası önünde kitle "Faşizme karşı omuz omuza" pankartı ve "Deniz Poyraz ölümsüzdür", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarıyla alana geldi. Eylem, HDP'nin önündeki polis ablukası kaldırılana kadar sloganlarla sürdü. "Faşizme karşı omuz omuza", "Deniz Poyraz ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Bu pisliği ancak devrim temizler", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. HDP önündeki engellemelerin devam etmesi üzerine oturma eylemi yapıldı. Süreyya Operası önüne girmek isteyen HDP milletvekili Musa Pir'in alana alınmaması üzerine kitle sloganlar attı. Polis Musa Piroğlu'nun girişini engelleyemedi.

Saat 20.00'a doğru HDP binası ve Süreyya Operası önünde iki açıklama yapılacağı duyuruldu. Önce Musa Piroğlu açıklama yaptı ve bu katliamların halkı korkutmak için yapıldığını, hesabının da sokaklarda sorulacağını söyledi. Ardından basın açıklamasında HDP'ye yapılan saldırının asıl olarak demokrasi güçlerine ve halka gözdağı vermek için yapıldığı, yaşananların devlet organizasyonu olduğu vurgulanırken, katilin bu planlamaları açık açık yaptığı ve hiçbir önlem alınmadığı, kitlelerin yılmayacağı, hesabın emekçiler tarafından sorulacağı belirtildi. Eylem bittiğinde ise Mehmet Ayvaltaş Parkı'na yürümek isteyen kitlenin önü polis barikatıyla iki taraftan kapatıldı. Polisin tehditlerine rağmen gruplar halinde ara sokaklarda sloganlarla bir müddet daha yürüyüş devam etti.

Eyleme Proleter Devrimci Duruş, Partizan, BDSP, Kaldıraç, SEP, Köz, EMEP, DİP, Halkevleri, SYKP, TÖP, SODAP, Devrimci Hareket, HDP, BMG flamları ve dövizleriyle katıldı.

HDP'nin başında sallandırılan kılıç KAPATMA DAVASI

HDP üzerinde “Demokles’in kılıcı” gibi salladıkları kapatma davası yeniden gündemde. Daha önce Anayasa Mahkemesi’nin (AYM) reddettiği iddianame, Bahçeli’nin AYM’ye dönük tehditleri sonrasında kabul edildi. Şimdi bu davanın nasıl sonuçlanacağı ve bu durumun Türkiye’deki siyasal gelişmeleri nasıl etkileyeceği tartışılıyor.

Bu davanın hukuki hiçbir dayanağının olmadığı, tamamen siyasal hesaplara göre açıldığı herkesin gördüğü bir gerçektir. Davanın açılmasında başrol oynayan Bahçeli’nin sözleri bile, hiçbir demagojiyle gizlenmeyecek kadar açıktır ve buna gerek de duymayan bir saldırganlıkla hareket edildiğini göstermektedir.

AKP’nin içine düştüğü zor durum

AKP-MHP bloku kitle desteğini yitirdikçe, milliyetçi-şoven söylemler ve saldırılar yeniden tırmanmaya başladı. HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için meclise sunulan fezlekeler, gözaltı ve tutuklamalar, HDP’nin kapatılmasına dönük girişimler ve ensonu HDP’nin İzmir il binasına silahlı saldırı, Deniz Poyraz cinayeti...

Tam da bu saldırının ardından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı’nın iddianamesi AYM tarafından kabul edildi. Oysa aynı AYM, söz konusu iddianameyi, “CMK’nın ‘yüklenen suçu oluşturan olaylar, mevcut delillerle ilişkilendirilerek açıklanır’ hükmüne aykırı” bularak, 31 Mart 2021 tarihinde iade etmişti.

Bunun üzerine Bahçeli, “HDP’nin kapatılması kadar Anayasa Mahkemesi’nin de kapanması, artık ertelenemez bir hedef olmalıdır” diyerek, adeta AYM’nin ölüm fermanını okudu. Bahçeli daha önce de AYM’nin “yeni sisteme uygun hale getirilmesi”ni istemişti. HDP iddianamesini kabul etmediği noktada ise, Bahçeli’nin saldırı oklarının hedefi haline geldi. Bahçeli, AYM’yi “Türkiye’nin terör ve bölücülükle mücadelesine duyar-sız, ilgisiz” olmakla suçladı.

Bahçeli’nin AYM üzerinden esasında AKP’ye dönük tehditleri sonuç verdi. AYM, birkaç ay önce reddettiği iddianameyi -üstelik değişen hiçbir şey olmadığı halde- kabul etmek zorunda kaldı. Yaklaşık 850 sayfalık iddianamede, 500 civarında HDP’li hakkında siyasi yasak istenirken, partinin banka hesabına da tedbir konulması talebi de bulunuyor.

Bilindiği gibi HDP’yi kapatma davası yaklaşık bir yıldır ısıtılan bir konu. **Başını Vatan Partisi’nin çektiği bu girişim, Bahçeli’nin dahil olmasıyla ve doğrudan Yargıtay’ı göreve çağırmasıyla somut bir hal aldı.** AKP’nin buna mesafeli durduğunu bilen Bahçeli, HDP’nin kapatılmasına karşı olan herkese, “suçu ve suçluyu övmek”ten “yardım ve yataklığa” kadar suçlamalar yaparak, aba altından sopa gösterdi. **Bu “sopa” sadece muhalif partilere değil, AKP’ye de sallanıyordu.**

Çünkü HDP’yi kapatma çağrılarını AKP’den olumlu yanıt gelmemişti. AKP, HDP’yi kapattığında oluşacak tepkileri, ayrıca AB ve ABD’yle zaten sorunlu olan ilişkilerinin daha da bozulma ihtimalini göze alamıyordu. HDP’nin Hazine’den aldığı yardımın kesilmesiyle yetinilmesini istiyordu. Fakat Bahçeli, Erdoğan’ın

yeniden HDP ile ittifak yapabilme ihtimalini tüm-den ortadan kaldırmak, dolayısıyla kendisine mahkum oluşunu sürdürebilmek için, bu kozu sonuna dek kullanmaya devam etti.

AKP açısından bir diğer handikap da iddianamenin içeriğiyle ilgilidir. Anayasa Mahkemesi’nin kabul ettiği iddianamede, HDP’nin kapatılması istemine en önemli gerekçe olarak “çözüm süreci”ndeki faaliyetleri gösteriliyor. Bu süreçte yapılan konuşmalar, temaslara, diyaloglar, HDP heyetinin İmralı’da Abdullah Öcalan’la devletin katılımı ve gözetiminde yaptığı görüşmeler, Kandil ziyaretleri sıralanıyor ve bunlar, HDP’nin PKK ve KCK ile “iltisaklı” olduğunun “kanıtları” olarak sunuluyor.

İddianame bu haliyle kabul görürse, bu durumda davanın AKP’yle ilişkilendirilmesi kaçınılmaz olacak. AKP, HDP’yi kapatma davasının kapsama alanına girecek. Çünkü “çözüm süreci”ni HDP tek başına başlatmadı. Aksine süreci başlatan, HDP heyetini İmralı’da Öcalan’la görüştüren ve görüşmenin sonuçlarını Kandil’e iletmesini isteyen, en azından bu duruma onay veren AKP hükümetiydi.

Mahkemelerin bugünkü durumu, AKP’yi bu sürecin bir parçası olarak yargılamaya imkan tanımıyor. Ancak bunun yolu açılmış olacaktır ve koşullar değiştiği anda böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalacaktır.

HDP’nin oyları üzerine hesaplar tutmaz

HDP’nin kapatılması için düzenlenen iddianamenin AYM tarafından kabul edilmesi, HDP’nin oyları üzerinden yapılan hesapları arttırdı. **Düzen partileri, HDP daha kapatılmadan akbabalar gibi HDP oylarının üzerine üşüşmeye başladılar.**

Kimileri HDP’nin kapatılmasının AKP’ye yaraya-cağını, bölgede “ikinci parti” durumunda olan AKP’nin otomatikman “birinci parti” durumuna geleceğini savundu. Kimileri ise, HDP’nin kapatılmasına duyulan tepkiyle AKP’nin bugüne dek aldığı Kürt oylarını da alamaz hale geleceğini söyleyerek, AKP’nin bu işten zararlı çıkacağını söyledi. AKP içinde bir kesim, özellikle Kürt kökenli AKP’liler, MHP’nin AKP’yi böyle bir girişimin içine dahil etmesinden rahatsızlar ve bunu açıkça belirtiyorlar. HDP’nin kapatılmasının faturası AKP’ye çıktığında, AKP’ye tepki duyan Kürtlerin CHP’ye kayacağı, böylece CHP oylarının artacağına dair endişelerini ekleyenler de var. Keza CHP içinde de HDP’den doğacak boşluğa oynamak isteyen kesimler bulunuyor.

Kısacası her parti, daha HDP kapatılmadan, “kapatılırsa” hesaplarını yapıyor. Oysa bu hesapların tutmıyacağı çok açık. Çünkü **HDP kitlesi, partisi kapatılınca başka partilere akacak bir kitle değil.** Kürt ulusal mücadelesinin yükseldiği ‘80’li yılların ortalarından itibaren Kürt halkı, ağırlıklı olarak Kürt hareketinin kurduğu partilere yöneldi. **Bu partilerin önlerinin kesildiği dönemlerde ya bağımsız adaylarla ya ittifaklarla engelleri aşmayı başardı.** Bu kez de öyle olacaktır. Kürt halkının ulusal mücadelesi sürdüğü müddetçe kendisini yasal alanda ifade edecek bir biçim mutlaka bulacak ve kendi vekillerini meclise gönderecektir.

Fakat bu durum HDP’nin kapatılmasına karşı mücadeleyi tavsatmamalıdır. **HDP’nin kapatılmasına karşı olan herkes (ki şoven-milliyetçiler dışında geniş bir kesimdir) bu doğrultuda harekete geçirilmelidir. Ne var ki, HDP açıklama yapmak dışında eylemli bir tavır geliştirmiş değil. Dahası İzmir saldırısı sonrasında oluşan tepkiyi ve eylemleri de devam ettirmedi. Oysa kitlelerin eylemli gücüne dayanan bir karşı atak başlatılmadığı sürece, bu saldırıları püskürtebilmek mümkün değildir.**

Diğer yandan bazı HDP’lilerin (son olarak Erol Katircioğlu’nun) AKP ile yeniden ittifak edilebileceği yönündeki sözleri, kitlelerde HDP’ye karşı güvensizliği arttıran bir rol oynuyor. HDP yönetimi bu sözleri yalanlamış olsa dahi, endişeler bitmiş değil. Örneğin Sırrı Süreyya Önder, “mevcut iktidar gidecek de, gelecek olan kör bıçağıyla bekliyor gibiyken neyle umutlanacağız” diyor. Umudu halkta, halkın birleşik-örgütlü gücünde değil de, şu ya da bu düzen partisinde arayanların çaresizliğidir bu. Daha kötüsü, “gelen gidenen daha beter olacak” diyerek varolanla yetinme, somut durumda AKP’yle devam etme istemidir.

Mesele “cumhur ittifakı” mı “millet ittifakı” mı, AKP mi CHP mi meselesi değildir. Ya da “AKP gitsin de kim gelirse gelsin” değildir. **Mesele, AKP-MHP blokunun saldırılarını altında boğulan halkın, ona karşı biriken öfkesine önderlik edebilmektir. Bu gerici-faşist blokun kitle hareketiyle yıkılmasıdır. Gelecek olanın kim ya da kimler olacağını ve hangi koşullar altında geleceğini bu hareketin gücü belirleyecektir.** Kimin geleceğinden daha önemli olan, “nasıl” geldiğidir. Herkesin ayağını denk alıracak önemli bir kriterdir bu.

HDP yönetimi kitlelere güvensizliğin, her daim iktidar odakları tarafından “muhatap alınma” arzusunun, bütün politikalarını buna göre belirlemenin sonuçlarını yaşıyor. Öyle ki, Sırrı Süreyya Önder başta olmak üzere HDP heyetinde yeralan vekiller, AKP ile yapılan ortaklıktan dolayı “bizimle birlikte AKP de yanar” diyerek, kendilerine dokunulmayacağını sandılar. Fakat öyle olmadı. Buna karşın AKP’yi hedefe çakan, onu yargılayan, yıkılması için kitleleri seferber eden bir çizgi izlemediler. Bugün hala AKP’ye göz kırpan, ondan medet umanlar varsa, bundan dolayıdır.

HDP’nin kapatılması dahil, HDP’ye ve Kürt halkına dönük tüm saldırılardan birinci derecede sorumlusu AKP’dir. Bugün **AKP-MHP blokunu birlikte hedefe çakmayan bir hareket, demokrat bile olamaz. Mızrağın sivri ucu bu bloka çevrilmelidir.**

“Gelecek” olandan korkup varolana teslim olmaya-çağımız gibi, “kırk katır mı kırk satır mı” tercihi de mahkum değiliz. Herşey bizim mücadele gücümüze bağlıdır.

“AKP’li yıllarda KÜRT HAREKETİ” adlı kitap çıktı

AKP’li yıllar -2002 Kasımı’ndan günümüze kadar uzanan dönem- Kürt hareketi açısından son derece zikzaklıdır. Yıllarca “açılım”, “çözüm süreci” adı altında devletle görüşmeler yapılmış, Kürtlerin ulusal-demokratik hakları verileceği gibi bir hava yaratılmıştır. Ama Kürt halkı en büyük saldırıları, aylarca süren vahşi katliamları, sayısız tutuklamaları, hak gasplarını AKP döneminde yaşadı.

Sözde barış görüşmelerinin yapıldığı sırada bile bu saldırılar hız kesmedi. Örneğin 28 Aralık 2011 tarihinde gerçekleşen ve çoğu çocuk 35 kişinin öldürüldüğü Roboski katliamı; 9 Ocak 2013 tarihinde PKK kurucularından Sakine Cansız ve iki kadın yoldaşının Paris’te katledilmesi, “çözüm süreci” denilen dönemde gerçekleşti. Yine aynı dönemde “KCK operasyonları” ile yüzlerce Kürt siyasetçisi tutuklandı.

7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra ise, “çözüm süreci” AKP tarafından fiilen bitirildi; Kürt bölgesi faşist bir ablukaya alındı ve vahşi bir saldırı başlatıldı. Binlerce kişi katledildi; evler yakılıp yıkıldı, tarihi binalar tahrip edildi; bir savaşın yaratacağı her türlü yıkım yaşandı.

Buna karşın Kürt hareketi, “barış”, “diyalog”, “çözüm” demeye devam etti. Halk faşist abluka altında katledilirken, HDP AKP’nin kurduğu “seçim hükümeti”ne iki bakan vermişti. Bu büyük vahşet karşısında ciddi hiçbir eylem örgütlenmediler. Bunu da “Batı duyarsız” diyerek örtbas etmeye çalıştılar; Türk-Kürt ayrımını derinleştiren, düşmanlaştıran bir dil kullandılar.

AKP’nin saldırıları 15 Temmuz darbe girişimi sonrası artarak sürdü. “Olağanüstü Hal” ilan edilerek (20 Temmuz 2016) HDP’nin kazandığı belediyelere kayyum atandı, HDP eşbaşkanları dahil yüzlerce HDP yöneticisi tutuklandı. Kürt hareketi AKP döneminde “AB kriterleri” çerçevesinde haklar beklerken, elde ettiği kazanımları da kaybetti.

AKP, ABD’nin yeni emperyalist savaşı başlattığı, bunun da Ortadoğu’da yaşandığı bir kesitte işbaşına geldi. Dolayısıyla AKP dönemi, bölgemizde emperyalist paylaşım savaşının hüküm sürdüğü bir dönem oldu. Ve Türkiye, bir biçimde bu savaşın içinde yer aldı.

Kürt hareketinin ise, kuruluşundan itibaren en zayıf yönü, anti-emperyalizmdi. Buna bağlı olarak bölgemizdeki emperyalist savaşa karşı çıkmadı. Hatta bu savaşı, bölge ülkelerindeki diktatörlükleri yıkarak “demokrasi”yi geliştirecek bir “fırsat” olarak gördü; Irak işgali sırasında ABD’yi açıkça destekledi.

Bir “savaş hükümeti” olarak işbaşına getirilen AKP’yi de “statüko”ya karşı “değişim”in simgesi olarak tanımladı; AB kriterlerini yaşama geçirecek, demokrasiyi geliştirecek bir yönetim oluşturacağını iddia etti. Ve her aşamada AKP’nin işini

kolaylaştıracak adımlar attı. Sonrasında Öcalan, “AKP’ye iktidarı altın tepside biz sunduk” diyerek, bu durumu itiraf edecekti.

AKP’yi “demokrat-değişimci” olarak lanse edip geniş kesimler tarafından benimsenmesine yol açması, her seçim öncesi “ateşkes” ilan ederek AKP’nin seçimi kazanmasını kolaylaştırması, katliamlar, cinayetler, tutuklamalar sürerken “barış” görüşmelerine devam etmesi vb. bir yana; Türkiye tarihinin en büyük ayaklanması olan Gezi Direnişi’ne “çözüm sürecine zarar verecek” diye, Kürt halkının desteğini durdurması ve direnişi bir an evvel bitirmeye çalışması, asla unutulmaması gereken tarihsel bir kırılmadır.

Sonuçta Kürt hareketinin AKP’li yıllardaki politikaları, sadece Kürt halkına değil bir bütün olarak Türkiye halklarına, tüm işçi ve emekçilere zarar vermiştir. AKP’nin yıllarca işbaşında kalmasına hizmet etmiş, gericiğin bu denli yayılmasında pay sahibi olmuşlardır.

AKP’li yıllar gerek işçi-emekçi hareketi, gerekse Kürt hareketi açısından büyük saldırıların, hak gasplarının yaşandığı yıllar oldu. Ama aynı zamanda büyük direnişlere yol açtı. Kürt hareketinin geriye çeken tüm çabalarına rağmen Kürt halkı da Şemdinli’den Amed’e direniş ve serhildanlarla tepkilerini ortaya koydu.

Komünistler, Kürt halkının direnişlerine destek olurken, ona yönelik saldırılara da asla sessiz kalmadı; güçleri oranında yaptığı eylemlerle protesto etti. Buna karşın sözde barış görüşmelerinin başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye halklarına zarar vereceğini belirterek başından itibaren karşı çıktı. Bugün sonuçları üzerinden kimlerin Kürt halkının dostu, kimlerin dost görünümüldü düşmanı olduğu net biçimde görüldü.

Suriye savaşı ile birlikte Kürt hareketinin merkezi Suriye’ye kaydı. IŞİD gibi Ortaçağ gericiğini temsil eden çetelere karşı Rojava Devrimi’nin başarıları, sadece Kürt halkının değil, tüm halkların sevgisini ve desteğini kazandı.

Elinizdeki kitap AKP’nin işbaşına geldiği 3 Kasım 2002 seçimlerinden itibaren Kürt hareketinin izlediği politikaları ve onun sonuçlarını ortaya koyuyor. Haziran 2019 tarihinde gerçekleşen TİKB(B) 6.

Konferans Belgeleri’nde yer alan bu bölümler, 2002-2019 tarihlerini kapsıyor. Belgeler’in yanı sıra

“çözüm süreci”nde İmralı’da Öcalan ile yapılan görüşmeleri konu alan “İmralı notları üzerine” başlıklı yazı da kitapta yer alıyor. Proleter Devrimci Duruş dergisinin Nisan 2016 tarihli sayısında yayınlanan bu yazı, “çözüm süreci”ndeki görüşmelerin iç yüzünü, Kürt hareketinin AKP’ye sunduğu desteği, bizzat Öcalan’ın ağzından ortaya koyuyor.

Yayınevimiz Mart 2006 tarihinde “Emperyalist savaş ve Kürt sorunu” başlıklı bir kitap yayınlamıştı. Elinizdeki kitap, tarihsel olarak onun devamı niteliğindedir. Kürt hareketi, ulusal kurtuluş mücadelesi veren günümüzdeki ender hareketlerden biridir. Kuruluşundan itibaren verdiği mücadelenin görkemini de, siyasi çizgisindeki yanlışları da görmek ve ortaya koymak gerekir. Özellikle emperyalist savaş ve AKP gibi gerici-faşist bir partinin işbaşında olduğu uzunca dönemde, izlediği politikalar tayin edici önemdedir. Bundan dolayı bu dönemleri kitaplaştırarak geleceğe bırakmak istedik. Dersleriyle donanıp zaferlere yürümek için...

Mayıs 2021

HDP’ye saldırı İkitelli’de protesto edildi

18 Haziran günü HDP Küçükçekmece ilçe örgütünün çağrısıyla, HDP İzmir il örgütüne yapılan saldırı protesto edildi. Eyleme PDD, BDSP, DEVRİMCİ PARTİ ve HALKEVLERİ katıldı.

İkitelli Atatürk Mahallesi yürüyüş yolunda yapılan eylemde Deniz Poyraz’ın resimleri taşındı. Eylem “Şehit namırım”, “Deniz Poyraz ölümsüzdür”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “HDP halktır halk

burada” sloganlarıyla başladı. Okunan basın metninde HDP’ye yapılan saldırı kınandı, Deniz Poyraz’ın hesabının sorulacağı, HDP’nin emekçi halkların, işçilerin, kadınların ve öğrencilerin sesi olduğu, susturulamayacağı, Deniz Poyraz’ın katledilmesinin sorumlusunun AKP, MHP ittifakı olduğu, mafya çete düzenine karşı mücadeleye devam edileceği belirtildi. Basın açıklaması atılan sloganların ardından sonlandırıldı.

Soma'da 301'den fazla madencinin katledilmesine ilişkin davada karar aşamasına gelindi. Davada *"bilinçli taksirle öldürme ve yaralamaya neden olma"* suçlama-

siyla yargılanan Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan'a 20 yıl hapis cezası verildi. Yönetim Kurulu Üyesi Haluk Evinç beraat etti; mühendisler Efkân Kurt ile Adem Ormanoğlu'na ise 12 yıl 6 ay hapis cezası verildi. 301'den fazla insanın hayatının bedeli olarak, patron Can Gürkan, sadece 6 ay hapis yatacak. Ki onu da yatıp yatmayacağı meçhul. Çünkü sanıklar daha önceden tahliye edildi.

Sanıklar *"olası kastla insan öldürme"* suçundan ağır cezalar almıştı. Fakat sonra Yargıtay 12. Ceza Dairesi, Ocak 2021'de sanıkların yargılandıkları maddeyi değiştirip *"bilinçli taksirle ölüme ve yaralamaya neden olma"* suçundan ceza verilmesini istedi. Bunun üzerine 4 sanığın yargılaması yeniden başladı. Ve karar duruşmasında böylesine komik cezalar verildi.

Soma davasında her tür hukuksuzluk sergilendi. Mahkeme heyetleri değiştirildi, onaylanmış olan cezalar bozuldu, binlerce sayfalık dosyanın 5 gün içinde okunduğu iddia edildi, mahkeme heyetine ve Yargıtay'a sicilleri kabarık üyeler atandı. vb... Örneğin Elbistan'da madencilerin katledilmesi davasında sanıklara para cezası veren hakim Soma'ya atandı ve bu kez Soma'da sanıkların göstermelik bir ceza ile serbest kalmalarını sağladı. **Karar davası öncesinde, en önemli sanık olan Can Gürkan'ın, bir milletvekili aracılığıyla bakanlarla görüştüğü basında yer aldı.** Yani davanın cezasızlıkla sonlanması için her tür girişim yapılmış, taşlar önceden döşenmişti.

Başta Can Gürkan olmak üzere tüm sanıkların savunmaları, mahkemeye gelmeden Ses ve Görüntülü Bilişim Sistemi (SEGBİS) üzerinden alındı. Buna karşın Soma davasında başından itibaren avukatlık yapan ve bu tür davalara baktığı için tutuklanan avukat Selçuk Kozağaçalı'nın Silivri Cezaevi'nden katılma talebi reddedildi. Madenci ailelerinin avukatları, *"sanıksız yargılama yapıyorsunuz ama bizim avukatımızın duruşmaya katılmasını engelliyorsunuz"* diyerek bu karara karşı çıktı. Keza mahkeme heyetinin değişmesini talep ettiler, fakat bu talepleri kabul edilmedi. Ve önceden hazırlanmış olan karar, resmen ilan edildi.

Bunun üzerine aileler ve avukatlar büyük tepki gösterdiler. Madenci yakını bir kadın, hakim kürsüsüne ayakkabı fırlattı, karar yuhalandı. Avukat Nergis Aslan, *"Katliamın üzerinden 7 yıl geçti, gözlerimiz ne kepezelikler gördü; sermayeyi koruyan, kollayan patronlara arka çıkan tüm devlet kamu görevlileri, tüm sermayedarlar bir gün hesap verecek, biz kazana-cağız"* dedi. Avukat Can Atalay ise *"Bu memlekette kimse ekmeğini kazanırken öldürülmesin diyedir davamız, bundan sonrasını bırakmayacağız"* dedi.

Sanıkları aklama davası

Türkiye tarihinin en büyük işçi katliamı olarak kayıtlara geçmişti Soma katliamı. 13 Mayıs 2014 günü,

Soma davasında karar:

301 madencinin canı için sadece 20 yıl

Manisa-Soma'daki kömür madeninde çıkan yangın, 301'den fazla işçinin ölümüne neden olmuştu.

Soma davası, katliamdan yaklaşık bir yıl sonra 13 Nisan 2015 tarihinde başladı. O sırada 8'i tutuklu olan 45 sanığın içerisinde müfettişler de dahil hiçbir kamu görevlisi yoktu. Soma Kömürleri AŞ Holding Başkanı Alp Gürkan ve asıl işveren konumundaki TKİ Ege Linyit İşletmesi yöneticileri yargılanmadılar.

Soma katliamında sermaye, devlet, sendika ilişkisi apaçık ortadayken, dava sürecinde şirket patronları sorumluluk almıyor, kamunun sorumluluğu ise tamamıyla göz ardı ediliyordu. Çalışma Bakanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, Sanayi Bakanlığı gibi kurumlar dava konusu olmaktan çıkarıldı. Yine devletin, sermayenin çıkarına ön ayak olduğu taşeron çalışma sisteminin, rödovansın, kuralı ve güvencesiz çalışmanın, kamu ihalelerinin esamesi okunmuyordu. Yargılanan sanıklar ise, ağır birliği etmişcesine katliamda ölen mühendis Mehmet Efe'yi suçlayarak sıyrılmaya çalıştılar. Birlikçilerin hazırladıkları raporları kabul etmediler.

Bu durum duruşmaya katılan ailelerin büyük tepkisini çekti. Aileler ilk duruşmadan son duruşmaya dek mahkemelere kitlesel biçimde geldiler. Fakat karşılarında hep polisi buldular. Sanki madende yakınlarını kaybeden aileler suçluymuş gibi, onlar saldırıya uğradılar, duruşmalara alınmadılar. Aileler ve avukatlar, her defasında direnerek duruşmaya katılıp tepkilerini ortaya koyabildiler.

İlk duruşmada da sanıkların yalanlarını maden işçileri ortaya serdi. Duruşmada söz alan işçilerden Bahri Yıldırım, *"Ben bu zamana kadar denetçilerin yeraltına indiğine hiç şahit olmadım, müfettişler yer içer rahatlarına bakar"* dedi. Abdülhakim Bilen, *"Madende müfettişler gelmeden 15-20 gün önce haberimiz olurdu, peki neden müfettişler yargılanmıyor"* diye sordu. *"Sıcak kömür çıkıyordu. Bunu emniyetçiler de görüyordu. Fakat herhangi bir tedbir alınmıyordu. Havalandırma yok derecede azdı"* diye anlattı durumu Aşkın Akgül. Ekrem Erecek'in *"madende önce kömür sonra emniyet derler"* sözleri ise, madencinin, patronlar tarafından yazılmış "fitrat"ını özetlemeye yetiyordu. Ayrıca Musa Uysal, *"Ben işe başlarken herhangi bir eğitim ya da kurs almadım, ama kağıda imza attım"* diyerek, işçilerin hiçbir eğitim almadan madenlere sokulduğunu ifade ediyordu.

Katliamdan sağ çıkan işçilerin anlatımları,

katliamın göz göre göre işlendiğini ortaya koydu. Ocak uzun zamandan beri sıcaktı, yetkililer defalarca önlem alınması için uyarılmış, fakat sonuç alınamamıştı. Yapılan denetimler

göstermeliydi. Karbondioksit miktarını ölçen sensörler defalarca yüksek çıkmış, fakat üretim durdurulmamıştı. İşçiler sürekli daha fazla kömür çıkarmaya zorlanmışlardı. Gaz maskelerinin uygun olmadığı, bozuk olduğu, yıllarca kontrolden geçirilmediği ise aşikardı.

Ölen madencilerin yakınları, sanıkların suçlu kabul etmemesine ve asıl suçluların yargılanmamasına öfkeliydiler. Ölen bir madenci eşinin ağzından dökülen, *"Bunlar daha küçükler ama sıra gerçek sorumlulara da gelecek. Gerekirse devlet yargılsın. Davamızın sonuna kadar peşindeyiz"* sözleri, oynanan oyunun farkında olduklarını gösteriyordu.

Olağanüstü güvenlik önlemleriyle başladı ve bitti duruşmalar. **Bu güvenlik önlemleri sadece patronları korumak içindi. 301 işçi can vermişti, buna karşılık bir patronun bile ceza alması istenmemişti.** Erdoğan katliamdan sonra Soma'da yaptığı konuşmada, *"ölümün madencinin fitratında olduğunu"* söyleyecek ve tepki gösteren madenci yakınları Erdoğan'ın korumaları tarafından tekmelenip gözaltına alıncağı.

Kısacası Soma davası, başladığı günden itibaren patronların korunduğu, işçilerin suçlandığı, ölen madenci yakınlarının darp edildiği, itip-kakıldığı bir şekilde sürdü ve öyle de bitti.

Adalet yoksa barış da yok!

Soma davası, kapitalist sistemde adaletin olmadığını, tüm devlet kurumları gibi mahkemelerin de patronları koruduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Bu göstermelik cezaları bile, madenci ailelerinin, devrimci-demokrat avukatların, kitle örgütlerinin çabaları sonucu vermek zorunda kaldılar. Böylesine gözler önünde olan ve Türkiye'nin en büyük işçi katliamı olarak geçen bir davada bile, patronları korudular.

Neredeyse bütün iş cinayetlerinde hiç bir patron yargılanmadı, ceza almadı. En fazla bir-kaç mühendis ya da iş güvenliği uzmanı "günah keçisi" olarak sanık yapıldı, onlara da çok düşük cezalar verilerek mahkemeler kapatıldı. Son olarak **Sakarya-Hendek'te patlama sonucu katledilen işçilerin duruşmasında yaşananlar, bunun bir başka kanıtıdır. Sırtlarını devlete, AKP'li bürokratlara dayayan patronlar, bütün suçlarını örtbas ederek işçileri ölesiye çalıştırmaya devam ediyorlar.** Soma'da 301 işçinin ölümünden sonra da aynı koşullarda işçiler maden ocaklarına sürüldü ve yine iş cinayetlerinde madenciler can verdi.

Soma dahil, işçi katliamları davaları, Türkiye işçi sınıfının davasıdır. **Kuralsızlaşmayla, taşeronlaşmayla beraber artan işçi cinayetlerini düşündüğümüzde, bu davalar sınıf mücadelesinden bağımsız ele alınamaz.** Ve ancak sınıf mücadelesini yükselterek gerçek suçluların yargılanması, ceza almaları sağlanabilir. Fakat bu sömürü sistemi yok edilmeden ne işçi katliamları son bulur, ne de gerçek adalet yerini bulur.

İkizdere köylüsü yağmacılara sesleniyor:

“Her şey para değildir; geri çekilin!”

Rize'nin İkizdere ilçesine bağlı İşkencedere Vadisi'nde köylüler, iki aydır direniyorlar.

Dünyanın en önemli, korunması gereken doğa alanlarından birisi olan İşkencedere'de Cengiz İnşaat taşocağı kurmak için büyük bir doğa-ağaç katliamı gerçekleştiriyor. Devlet sokağa çıkma yasaklarıyla, kestiği cezalarla, polis saldırılarıyla, medyası, hukuku, bürokratlarıyla Cengiz İnşaat'ın yanında. Hani şu, telefon konuşmalarında milletin anasına küfreden, AKP döneminde kar patlamaları yaşayan, dünyada kamudan en çok ihale alan 5 büyük şirket içine girecek kadar büyük bir rant sağlayan Cengiz İnşaat. Şimdi de Rize'de liman inşaatı için kullanacağı taşı, doğa harikası Karadeniz dağlarından-vadilerinden çıkarmaya çalışıyor.

Yaşam-alanlarını bu yağmadan korumak için direnen köylülerle 14 Haziran günü, Proleter Devrimci Duruş dergisi adına konuştuk. Direniş alanında bulunan Asuman Fazlıoğlu, Ayşe Tatoğlu ve Nuray Tatoğlu ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Bize direnişinizi anlatır mısınız?

Yıkımı durdurmak için buradayız. Onlar burayı yıkmaya çalışıyorlar biz engellemeye çalışıyoruz. “Yazıktır burayı yıkmayın, bu ülkenin değeridir” diyoruz. Gerçek vatanseverlik bu ülkenin değerlerine sahip çıkmaktır. Lafta olmaz diyoruz. Kimileri de farklı yaftalarla bu süreci karalamaya çalışıyor. Biz buranın insanıyız ve buranın yok olmasını istemiyoruz. Bu konuda herkesin buraya sahip çıkmasını istiyoruz.

Taşocağı için çalışmalar devam ediyor. Çok sayıda jandarma ve güvenlik var etrafta. Ormanları çevirmişler bizi bırakmıyorlar. Şu anda çay hasadı olduğu için yeterince insan gelemiyor, çünkü insanlar çayda çalışıyorlar.

Taşocağı çalışması nasıl başladı?

Bunlar önce yer üstündeki birikimleri sattılar. Onlar bitince yeraltı kaynaklarına ve doğaya yöneldiler. Eğer sessiz kalırsak çöplük yığnında yaşıyor bulacağımız kendimizi. Yani insanlar bütün yaşam alanlarını kaybedecekler gibi duruyor, yer bırakmıyorlar. Böyle doğal bir ortamı taş için yok etmelerini ben anlamıyorum ve çok üzülüyorum.

Burada çok çaba gösterdik, göstermeye devam edeceğiz. Herkes destek veriyor. Taşocağı çalışmasını cumhurbaşkanı onaylamış, ama böyle bir şeyi kabul etmeyeceğiz. Bize “köyünüzde durun, bir şeyler yapın, şehirler kalabalıklaştı” diyorlar. Biz de burada duruyoruz. Herkes geri döndü, kimi bağ yapıyor, kimi arıcılık yapıyor, çaylarımızı ekmişiz, arazilerimizi yapmışız. Havası, suyu tertemiz, mis gibi, bunu elimizden alamazlar. Ortalığı talan etmenin manası yoktur. Bu güzelim yeşilliği millet aramakla bulamıyor. Mesela buralarda çok şey yapılabilir; bu güzelim suyu, batırana kadar bunu içme suyu diye satabilirler. Bizim çok güzel organik meyvelerimiz vardır, hep yerlere dökülüyor. Bunu kurutup satabilirler, biz katkıda bulunabiliriz. Hep ithalat, ithalat, ithalat... Her şey bitti, hazırlar da gitti. Resmen bizi açlığa terk ediyorlar. Çalışacağız, direneceğiz, kazanacağız. Bu hakları kimse bizim elimizden alamaz, alamayacak.

Durumu şöyle özetleyeyim. Benim bakış açısına göre, ülkenin birçok yerinde olduğu gibi bu İşkencedere'de de adamın biri çıkıp diyor ki, “bir liman yapacağım ve bu liman için en ucuz biçimde, en az masraf yaparak en fazla parayı kazanacağım, bana taş lazım.” Gelip burada taşları buluyor, kazanacağım diyor. Kapitalizmin mantalitesi bu zaten. Yani en az para

verip en fazla karı elde etmek. Vadimiz, dünyanın sayılı hayvan ve bitki familyasının olduğu, böceklerin yoğun yaşadığı bir yerdir ve burayı yok etmeye çalışıyorlar. Taşımız, toprağımız talan olacak.

Onların mantığı başka: Devlet benim arkamda diyor, kolluk kuvvetleri benim arkamda diyor. Askeri, polisi, valisi, kaymakamı, herkes benim arkamda diyor. Ben yaparım diyor. Ama bunlara karşı olan da gönüllü insanlar var. İşte buradaki arkadaşlar, bunu yapamazsınız diyor. Burası sadece Türkiye'nin ya da Etoni'nin (Gülderesi) değil, dünyaya ait bir yer. Buraya verdiğiniz zarar, dünyanın herhangi bir yerine verdiğiniz zararla aynıdır. Burada kim bulunur, buraya dünyadan herkesin gelmesi lazım. Türkiyeli olan, Karadenizli olan herkesin gelmesi lazım. Rizeli, İkizdereli, Etonili olan herkesin burada olması lazım bence. Bu zihniyeti, bu talanı durdurmak için, bu yok oluşu durdurmak için, doğamıza, ağacımıza, taşımıza, şehrimize yapılan saldırıları durdurmak için, hep birlikte mücadele etmemiz lazım. Biz de onu yapıyoruz. Mücadelemizi gördükten sonra bazı sözler veriyorlar. Kayanın içini oyacaklar, oydukları yere toprak koyacaklar ve toprağın içinde ağaç büyüteceklermiş. Ee zaten bizim burada 200-300 yıllık ağaçlarımız var. Bunların tekrar büyüme şansı var mı? Bunların hepsi yalan. İnanılmayacak şeyler bunlar. Sadece bu Güldere'de yaşayanlar, İşkencedere'de yaşayanlar değil, bütün dünyanın destek vermesini bekleriz. Aynı zamanda Türkiye'de yaşayanların bu doğa talanına-tahribatına dur demek için burada olmasını bekliyoruz. (Konuşurken masada duran saksı içindeki fidanı gösteriyor) Biz bu çam fidanını talandan kurtardık. Adını da “Nefes” koyduk.

Gelinen noktada sanırım taşın alınacağı noktaya kadar yol gitmiş durumda. Peki bundan sonraki

süreçte bu taşın çıkartılmasını önlemek için ne yapılabilir? Ayrıca devletin buradaki tutumunu nasıl görüyorsunuz, bu durumu nasıl açıklıyorsunuz?

Şu anda yol aşamasındalar. Devlet burada yolu bitirecek. Bitirdikten sonra gittikleri vadinin hemen dibinde iki tane dere var, içinde alabalıklar var ve orayı yok ediyorlar. Tam orta yerde şantiye oluşturacaklarmış, şantiye oluşturduktan sonra ilk etapta 244 bin metrekare, yani 24.47 hektarlık bir alana inşaat yapacağız diyorlar. Doğru değil tabi. İlk etapta böyle başlayacaklar ÇED raporu almak için, daha sonra bunu geliştirmek için uğraşacaklar. Yani 14-15 top sahası büyüklüğünde bir alanı yapacağız diyorlar. Ama kesinlikle doğru değil, biz inanmıyoruz. Çünkü orayı aldıktan sonra diğer taraflara girecekler ve çıkmayacaklar. Yani emin olun şuradan çıkınca görecek-siniz, dünyanın sayılı vadilerinden birini yok edecekler.

Siz buraya direnmek için geldiğinizde “Pandemi var” diyorlar ama şirketin bütün araç gereçleri orada çalışma yapıyor. Yani bu yasaklamalar, doğasına sahip çıkan sizler için bir engel olarak duruyor. Fakat şirket rahat

rahat çalışıyor.

Benim kocam Koah hastasıydı. Şehirde duramadığı için rahat etsin diye buraya geldik. İnsan burayı kaybeder mi? Diyorlar ki, biz burayı yok edeceğiz, sonradan ağaçlandıracacağız. Biz bu vaatleri çok duyduk. Kadir Topbaş efendiden duyduk. Ben İstanbul Fikirtepe Kentsel Dönüşüm mağduruyum. Benim binam yıkıldı. Kadir Topbaş “siz çok zengin olacaksınız” dedi. Maalesef binamın onda birini alamadım. Elimdekini kaybettim. Maalesef oralarda daha duramaz olduk. Geldik buraya. Şimdi burayı da başıma yıkmaya ne gerek var. Bırakın böyle burası bize kalsın ya. Biz buna karşıyız.

Taş ocağı olmasın buralar biz bir şey istemiyoruz. Bundan sonra bir şey varsa biz de gideceğiz. Her türlü desteği vereceğiz. Bir şeyi anlamak için yaşamak gerekiyor. Biz de yaşadık ve çok üzüldük. Başaracağımıza inanıyoruz.

Benim çimenlerim, otluklarım vardı. Tapulu arazim var orada ve beni oraya sokmuyorlar. Odun alacağım vermiyorlar. Ben de diyorum ki, yapılan yerde otluk, çimenlik ağaçlar vardı. E diyorum ağaçları verin, onu da vermiyorlar. Günah bir şey. Herkese teşekkür ediyoruz ve inşallah durdururuz.

Umuyorum ki bu mücadele kazanacaktır ve hep beraber, her yerde desteğe gelmeye devam edeceğiz.

Bu taş ocağını yapanlara sesleniyorum. Her şey para değildir, geri çekilin. Bütün bürokratlar, devlet duymalı bunu.

2 Temmuz'un yıldönümünde anmalar yapıldı

2 Temmuz 1993 tarihi, son derece pervasız ve büyük bir katliamın tarihi olarak kazındı belleklere. Sivas'ta Pir Sultan Şenliklerine düzenlenen saldırı ile, 33 sanatçı ve aydın diri diri yakıldı.

2 Temmuz günü saldırı ilk olarak Kültür Merkezi'nde başladı. Birkaç yüz kişilik grup, Kültür Merkezi'nde bulunan devrimci-demokrat kitleye saldırdı. Burada devrimcilerin varlığı, hızlı bir biçimde direnişin örgütlenmesine neden oldu. Barikatlar kuruldu, çatışmalar yaşandı ve saldırgan güruh püskürtüldü. Dinci-faşist güruhun devlet destekli biçimde hareket ettiğini fark eden kimi devrimci yapılar, saldırının bununla sınırlı kalmayacağını anlamakta zorlanmadılar. Polis ve subayların bu güruhu yönlendirdiğini gözleriyle görenler olmuştu. Bunun üzerine başta Alevi kesimin oturduğu Alibaba Mahallesi olmak üzere şehrin çeşitli bölgelerine dağılarak, kitleleri harekete geçirmeye çalıştılar ve direnişi örgütlemeye giriştiler.

Kültür Merkezi'nde başarısızlığa uğrayan saldırgan güruh, dönemin Sivas Belediye Başkanı yönetiminde, Ozanlar Anıtı'nı vinçle söküp slogan ve çığlıklarla valiliğin önüne geldiler. Sonra festival için gelen aydın ve sanatçıların kaldığı Madımak Otel'i'ne yö-neldiler. Birkaç yüz kişi, hızla binlere varmıştı. Ankara'dan önceden getirilen dinci faşistler olduğu söyleniyordu. Otelin karşısına, bir gün önceden bir kamyon taş dökülmüştü. Sivas'taki yerel gazeteler, günler öncesinden provokatif söylemleri yükseltmişti. Saldırının önceden planlandığı belliydi.

Otelin önünde olaylar hızla tırmanırken, ne polisin ne de askerlerin hiç bir müdahalesi olmadı. Otel kuşatıldı. "Kan istiyoruz" diye ağızlarından salyalar akıtarak bağıryorlardı. İçeridekiler ise Erdal İnönü'yü, valiyi, askeri, polisi arıyorlar ve kendilerini kurtarmalarını istiyorlardı. SHP hükümet ortağıydı. Katliamdan kurtulan bir sanatçı "Hiçbirimiz böyle bir sonla karşılaşacağımıza ihtimal vermiyorduk. Sanırım tek hatamız devlete bu kadar güvenmektir" demişti, bir gün sonra gazetelerde yeralan röportajında.

Salırgan gerici-faşist güruh, binayı taşlamaya ve tahrip etmeye başladılar. Otel ateşe verildi. İçeridekilerden bir kısmı, yan taraftaki Büyük Birlik Partisi İl Teşkilatı binasına (üstelik onların sopalarla tehdit etmesine rağmen) geçmeyi başardı ve hayatı kurtuldu. Otelden çıkamayan aydın ve sanatçılar ise bu katliamda hayatlarını kaybettiler.

Sivas katliamı son derece planlı bir biçimde gerçekleştirilen bir katliamdı. Devrimci dalga'nın yükselişini önlemek için sivil faşist ve gerici piyonlar öne sürülmüştü. Tarihe "Kanlı Sivas" olarak geçti. Katiller, saldırıyı örgütleyenler devlet koruması altında hayatlarını sürdürdüler. Madımak Otel'i bir "kebab salonu"na çevrilerek, orada katledilenlere duyulan kin ve öfke kusulmaya devam etti. Büyük mücadeleler sonucunda "Bilim ve Kültür Merkezi" yapıldı ve her yıl katliam protestolarının odağına dönüştürüldü. Her 2 Temmuz'da bu faşist katliam, "Katil devlet" sloganlarıyla lanetlenmeye devam ediliyor.

Sivas katliamı, her yıl olduğu gibi pek çok kentte yapılan protesto eylemleriyle lanetlendi.

Sivas'taki anma, saat 10'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünden Madımak Otel'i'ne yapılan yürüyüşle başladı. Sivas Demokrasi Platformu'nun örgütlediği yürüyüşe 5 bin kişi katıldı. Yürüyüş sırasında katliamın sorumlularının yargılanması, Madımak Otel'i'nin "Utanç Müzesi" yapılması talepleri haykırıldı. Kitle, Bilim ve Kültür Merkezi olan Madımak Otel'i'nin önüne, katliamda ölenlerin fotoğraflarını ve karafiller bıraktı. Yapılan konuşmada, katliamda ölenlerin isimlerinin yazılı olduğu "anı" köşesinde, saldırı sırasında ölen iki gerici-faşist saldırganın isminin de bulunmasına ayrıca tepki gösterildi.

İstanbul-İkitelli'deki eylem İkitelli Cemevi önünde yapıldı. Cemevi önünde biraraya gelen kitle, katliamı lanetleyen ve mücaleyi yükseltmeye çağıran sloganlarını attı. Ardından, 2 Temmuz şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Okunan basın açıklamasında katliamın üzerinden 28 yıl geçtiği, göstermelik yargılamalarla esas sorumluların ve katillerin aklandığı, dönemin başbakanı Tansu Çiller'in katliamın ardından "çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir" diyerek devletin katliamcı yüzünü ifade ettiği belirtildi. Çorum, Maraş, Dersim, Gazi, Roboski katliamlarına da değinilerek devletin katliamcı bir tarihe sahip olduğu vurgulandıktan sonra, "baştan aşağı mafyaya, yolsuzluklara, sömürüye dayalı bu düzende, geçmiş katliamların hesabının sorulması beklenemez, katliamların aydınlatılması, sorumluların yargılanması ancak işçi ve emekçilerin iktidarında gerçekleşebilir. İşçi ve emekçilerin iktidarını kurmak için mücadeleyi yükseltelim" denildi. Eylem atılan sloganlardan sonra bitirildi.

Eylemi PDD, BDSP, Devrimci Parti, DİP, HDP, Emek Partisi, Halkevleri, Devrimci Yolda Özgürlük, İkitelli Diyarbakırlılar Derneği, İkitelli Bitlisliiler Derneği ve İstanbul Avrupa Yakası Dersimliler Derneği birlikte örgütlediler.

Güzelte'de yürüyüş ve parkta etkinlik düzenlendi. PDD, TÖP, SDP, Emek Partisi, TİP, SYKP, Nurtepe-Güzeltepe Dayanışma Ağı, CHP Nurtepe ve Güzeltepe temsilcilerinin bileşeni olduğu Nurtepe-Güzeltepe Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından örgütlenen eylem öncesi hafta boyunca afişleme ve bildiri dağıtımları ile çağrılar yapıldı.

2 Temmuz'da Güzeltepe Meydanı'nda 19.30'da dövizlerle

birlikte yürüyüş başladı. Ajitasyonlar ve sloganlarla Güzeltepe Parkı'na yüründü. Güzeltepe Parkı'na gelmesinin ardından saat 20'de anma programı başladı. Basın metni okunduktan sonra, Sivas'ta katledilenler şahsında saygı duruşu yapıldı. Yazar Gülfer Akkaya Sivas katliamı sürecini ve binlerce yıldır süren devlet baskısını anlattığı bir konuşma yaptı. Sonra semah ekibinin gösterisi başladı. Son olarak Sivas katliamının anlatıldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Anmaya katılım kitlesel ve ilgili oldu.

Gülsuyu'nda Heykel Meydanı'nda yapılan eylem, PDD'nin de içinde olduğu devrimci demokrat kurumlar katıldı.

Kadıköy'de 26 Haziran günü PSAKD (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği) İstanbul şubelerinin çağrısıyla basın açıklaması yapıldı. Rıhtım'da gerçekleştirilen basın açıklamasına katılanlar arasında PDD ve devrimci kurumlar da vardı.

Saygı duruşuyla başlayan basın açıklaması, Semah ekibinin gösterisiyle devam etti. Okunan metinde, 1993'te demokrat aydın ve sanatçıların, devlet eliyle gerici güruhlar tarafından Sivas'ta Madımak otelinde yakıldığı; yapılan göstermelik mahkemelerde bazı kişilere hafif cezalar verilerek geçirildiği, katillerin ve sorumluların yargılanmadığı belirtildi. Açıklamanın sonunda "Davamız mahşere kalmayacak! Katiller ve sorumlular hesap verecek" dendi. Basın açıklaması, 2 Temmuz'da Sivas'ta Madımak Otel'i önünde yapılacak anma ve protesto eylemine çağrı yapılarak sonlandırıldı.

Kadıköy'de 2 Temmuz günü yapılan anma ise İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri tarafından örgütlendi. Eylemde katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşındı. Basın açıklamasında, mafya-devlet ilişkileri ile birlikte devletin katliamcı yüzü teşhir edildi, mücadele çağrısı yükseltildi.

Erdoğan-Biden görüşmesinden çıkan Afganistan'a bekçilik

14 Haziran günü Brüksel'de toplanan NATO zirvesi, Erdoğan için ABD ile ilişkileri düzeltmede bir fırsat olarak görülmüştü. Biden ile tam da istediği fırsatı yakaladı. Kapalı kapılar ardında, neyin pazarlığının yapıldığı, hangi sözlerin, hangi vaatlerin gündeme geldiği bilinmiyor. Bilinen tek şey, bu görüşmede sonrasında Türkiye'nin Afganistan'a bekçilik görevini üstlendiği ve "hamdolsun" Ermeni Soykırımı konusunun gündeme getirilmediği oldu.

Ülke içindeki ekonomik ve siyasi kriz ile birleşen sağlık krizi, Erdoğan'ı giderek daha fazla yıpratın bir etki yaratıyor. **Erdoğan, içeride ne zaman sıkışsa, kitle hareketi ne zaman yükselse, dışarıdan aldığı dış desteklerle ömrünü uzatmayı başarmıştı. Şimdi de ABD'den gelecek ekonomik-siyasi destek için her tavizi vermeye, her geri adımı atmaya hazır bir konumda.** ABD de bunun farkında. Zirve sırasında Biden'in aniden yaklaşıp yumruk-tokalaşması için elini uzattığı sırada Erdoğan'ın kalkmaya fırsat bulamadığı, bu nedenle de Biden'in elini öpüyormuş gibi görüldüğü fotoğraf karesinin, özel olarak hazırlandığını düşünmek yanlış olmaz. Financial Times gibi çok önemli bir gazetenin, bu fotoğrafı "Erdoğan Biden'i selamlarken" başlığıyla ön sayfadan yayınlaması da, yine ABD'nin Türkiye'yi ne kadar ezdiğinin göstergesi oldu.

Erdoğan Afganistan'da ne arıyor

Afganistan artık ABD açısından "kaybedilmiş" bir ülke. Bu teslimiyeti, Afganistan'a dair atılan bütün adımlarda görüyoruz.

ABD, 3. Emperyalist Savaş'ın ilk etabı olarak 2001 yılında başlattığı Afganistan işgalinde, hiç bir dönem hakimiyet kurmayı başaramadı. Savaşarak Taliban'ı kontrol altına alamayınca, parayla satın almayı denedi. Uzun yıllardır Taliban'a bir servet ödeyerek, bazı bölgelerde "savaşmama" pozisyonu oluşturdu. Böylece Taliban başkente yürümeyi durdurdu, ABD de dünyaya Afgan savaşında kontrolü sağlamış gibi bir imaj vermeyi başardı. **4 bine yakın ABD askerinin öldüğü Afgan savaşının maliyeti ABD için 2 trilyon doları geçti.**

Ancak son dönemde bu denge de bozuldu. Bütün ülkeyi ele geçirebilecek güçte olan Taliban, verilenle yetinmeyi reddetti. Bu koşullarda ABD'ye, "şerefli bir geri çekiliş" için tek seçenek olarak Taliban'la masaya oturmak kaldı. Bir süredir bu görüşmeler yapıyordu. Geline aşamada, ABD'nin Afganistan'dan çekilmekten başka bir yolu kalmadı.

ABD'nin bu yenilgisini kendisi için fırsata çevirmeye çalışan Erdoğan, burada devreye girdi. NATO toplantısı yaklaşırken, ABD'nin bıraktığı Afganistan görevine talip olduğunu duyurdu.

Bu görevle bir çok kazanımı birden elde etmeyi planlıyor Erdoğan. **En başta S-400'ler konusunda ABD'nin çok öfkeli olduğunu biliyor; bunları Rusya'ya geri gönderemediği için, Afganistan bekçiliği gibi çok büyük bir görevi üstlenerek ABD'nin öfkesini dindirmek istiyor.** İkincisi,

Afganistan'a gittiği koşulda, ABD'den ve NATO'dan büyük miktarda para desteği alacağını biliyor; bu para desteğini Türkiye'nin yerle bir olmuş ekonomisine cansuyu yapmak istiyor. **Üçüncüsü, Erdoğan'ın talip olduğu Kabil Havalimanı, Afganistan'ın, dolayısıyla Afgan uyuşturucusunun dünyaya açılan kapısı.** Son yıllarda dünyanın en önemli uyuşturucu merkezine-dağıtım noktasına dönüşmüş olan Türkiye için, Kabil Havalimanı'na "çökmek", Afgan uyuşturucusunu da kontrol altına alma olanağı veriyor.

Ancak Afganistan, bu planları bile kaldıramayacak kadar karışık bir ülke konumunda. **Temmuz ayının ilk günlerinde, Taliban ilk defa bir eyalet merkezine saldırdı ve ele geçirdi.** Bugüne kadar kırsal bölgeleri ve ilçeleri ele geçiriyor, eyalet merkezlerine girmiyordu. Ardından bir hapishaneyi ele geçirdi ve mahkumların büyük çoğunluğunu serbest bıraktı. **Durum öylesine kontrolden çıktı ki, Afgan hükümet görevlileri ve Afgan ordusunun askerleri ülkeden kaçıyor. Binlerce askerin Tacikistan'a sığındığı görülüyor.**

Dahası, ABD de arkasına bakmadan kaçmaya başladı. **Başkent Kabil'e çok yakın bir noktada bulunan Bagram'daki ABD askeri üssü, Afgan hükümetine haber vermeden, sessiz sedasız boşaltıldı; ABD askerleri uçaklarına binip, ülkelere geri döndü.** NATO, Afganistan'dan tamamen çekilmek için 11 Eylül'e kadar süre belirlemişti; ABD bu süreyi 30 Ağustos'a çektiğini duyurdu.

İşte Türkiye, böyle bir ülkeye bekçilik yapmak için gönüllü oluyor. Yoksul askerin canı değerli değil ne de olsa!..

"Türkiye'nin yeri

ABD'nin yanı" mıdır?

Türkiye'nin değil, ama Erdoğan'ın ABD'nin yanında yer almak, ABD'nin çıkarlarına göre konumlanmak için seferber olduğu ortada.

ABD, son günlerde üstüste yapılan zirvelerde (G-7, NATO ve ABD-AB zirveleri) iki konuyu hedefe çakmış durumda. **Birincisi Çin'in önlenemez yükselişinin durdurulması, diğeri ise Rusya'nın kuşatılması. Erdoğan, iki konuda da görev üstlendi.**

Afganistan ve Pakistan, Çin'in Kuşak ve Yol Projesi için kilit öneme sahip bir güzergahın üzerinde. ABD istihbaratı, ABD'nin çıkışının ardından Afgan rejiminin en geç 6 ay içinde çökeceğini belirtiyor. İstihbarat, bu çöküşün yanısıra bir iç savaş da öngörüyor. ABD, kendisinin hakim olamadığı bu toprakları, Çin'in de kullanmasını engellemek

için Taliban'ın önünü açıyor. Ve Türkiye, burada üstleneceği görevle, bu savaşın bir parçası olmaya hazırlanıyor.

Diğer taraftan Erdoğan, Rusya'yı kuşatma projesi açısından önemli bütün ülkelerle ilişkilerini arttırdı. **Ukrayna'ya ve Polonya'ya SiHA satıyor, Kırım konusunda Ukrayna'yı destekliyor, Kafkas savaşına müdahil olup Azerbaycan ile ilişkilerini güçlendiriyor. Bunlar Rusya'yı fazlasıyla kızdırmış durumda.** Yanısıra Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO üyeliği konusunda da ABD'nin yanında duruyor; üstelik AB ülkeleri Rusya karşı çıktığı için bu ülkelerin üyeliğini bekletirken... **Karadeniz'e kıyısı olan 6 ülkeden 3'ü NATO üyesi zaten, Ukrayna ve Gürcistan da NATO'ya alındığında Rusya tek başına kalacak ve Karadeniz bir "NATO gölü" olacak.** Bu nedenle Ukrayna ve Gürcistan konuları Rusya için hayati önemde.

Bu koşullarda Erdoğan, tercihini açıkça ABD'den yana yapmış görünüyor. ABD'nin elinde bulunan Erdoğan'la ilgili kozların (Halkbank davası başta olmak üzere) buna zorunlu kıldığı anlaşılıyor.

Erdoğan'ın kendi "özüne" dönüp ABD ile ilişkileri güçlendirmeye çalışması şaşırtıcı değil. Ancak Afganistan'a asker göndermek gibi, doğrudan kitlelerin tepkisini çeken sözler vermiş olması, onun hem içeride kitle desteğini, hem de dışarıda güç ve prestij kaybetmeye devam edeceğini gösteriyor.

Cemo türküsüne ceza!

Grup Yorum'un söylediği Cemo türküsü "sakıncalı" denilerek ceza verildi. Grup Yorum'a konser yasakları, üyelerinin tutuklanması yetmezmiş gibi, türkülerine de ceza yağdırılıyor.

Halk TV'de Serhat Asker'in yaptığı "Görkemli Hatırlar" programı, müzisyenlerle dayanışmak amacıyla Haziran ayında özel bir türkü gecesi yapmıştı. Bu gecede Hilmi Yarayıcı Grup Yorum'un Cemo türküsünü seslendirdiği için programa 3 hafta yayınlanmama cezası verildi.

Erdoğan, müzik yayını yapan yerler için saat 24'ten sonra yasak getirilmesini *"kusura bakmasınlar, kimseyi rahatsız etmeye hakları yok"* demişti. Buna tepki duyan kesimler *"kusura bakıyoruz"* kampanyası yaptı. Pandemi döneminde işini kaybeden müzisyenler çok zor günler yaşadı, yaşıyor. Müzik aletlerini satarak yaşama-ya çalışanlar, intihar edenler oldu.

Sözkonusu program, müzik yapan yerlere getirilen yasağı protesto etmek ve zor durumdaki müzisyenlerle dayanışmak amacıyla yapılmıştı. AKP'nin sanata ve sanatçıya düşmanlığı bir kez daha kendini gösterdi. Sansür kurumu olarak çalışan RTÜK, Cemo türküsünü "sakıncalı" görerek programa ceza yağdırdı.

Ne türküler ne de o türkülerini söyleyenler cezalarla susturulabilir. Grup Yorum'a ve türkülerine özgürlük!

Temmuz ayı başında PDD tarafından düzenlenen “Mafya-devlet-sermaye ilişkisi” başlıklı seminerin notlarından hazırlanan yazıyı yayınlıyoruz.

Mafya lideri Sedat Peker’in konuşmaya başlamasından bugüne yaklaşık 2 ay geçti. Bu dönemde sayısız isim, sayısız olay ortaya döküldü. Marinaya çöken Mehmet Açar’dan dolandırıcı “Tosuncuk”un devletle olan bağlantılarına, Binali Yıldırım’ın oğlunun uyuşturucu gemilerinden FETÖ borsasına, şirketlere çöken Sezgin Baran Korkmaz’dan Paramount Otel’de tatil yapan Veyis Ateş’e kadar sayısız isim, bilgi, karmaşık ilişki döküldü ortalığa. ABD hazinesinin dolandırılmasından Venezüella ile uyuşturucu ticaretine, MOSSAD’ın elindeki WhatsApp iletişimini takip programının çalınarak MIT’e satılmasından Türkiye vatandaşığ ı verilen Azerbaycanlı, Özbekistanlı patronlara kadar pek çok uluslararası suç da vardı dökülen bilgilerin arasında.

Tüm bu skandal bilgilerin odağ ında Süleyman Soylu duruyordu ve Peker perde gerisindeki Erdoğan’ın da bu yaşananlarla bağlantılı olduğunu ima ediyordu.

Anlatan kişi, akademisyenlere “kanların-da duş alacağız” tehdidini savuran bir mafya lideridir; ancak bu durum, söylediklerinin inkar edilemeyen gerçekler olduğunu değiştirmiyor. Tam tersine, geçmişte bu suçları birlikte işlemiş, bugün gözden düşünce konuşmaya başlamış “içeriden” birinin itirafları, anlatılanları daha da çarpıcı hale getiriyor.

Ortaya çıkan gerçeklerin herbiri, çok daha karmaşık, daha derin bir ilişkiler ağının küçük bir parçası. Bunları adeta “magazin seyircisi” gibi izlemekten çıkmanın en önemli yolu ise, görü nenin ötesine bakmaktan; mafya olgusunu, mafya ile devletin ve sermayenin ilişkilerini daha detaylı olarak incelemekten ve ona karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Mafyanın tarihi, gelişim evreleri, kapitalist devlet ve kapitalist sermaye ile olan bağları, bugün yaşadıklarımızın altında yatanları anlatıyor.

Mafya nasıl doğdu

Mafyanın ilk olarak Sicilya’da doğduğ u anlatılıyor çeşitli kaynaklarda. Akdeniz’in çok stratejik bir bölgesinde bulunan ve bu özelliğinden dolayı tarihi boyunca sıkça başka ülkelerin işgallerine maruz kalan bu küçük ada-da, 1300’lerin başlarından itibaren işgale

karşı direniş örgüt-lenmeleri olarak baş-lıyor mafyanın tarihi.

Yetersiz devlet yapısı, derin bir yoksulluk, köklü feodal ilişkiler bir araya gelerek; işgale karşı direnişin içinde, farklı türden örgütlenmeler oluşma-ya başlamış. Belli bir hiyerarşiye dayanan, “kahramanlık” unsurlarını öne çıkaran, kolektif hareket etme yeteneğ ine ve disiplinine sahip, askeri-otoriter bu örgütler, aynı zamanda yoksul halka yardım mekanizmaları da oluşturmuşlar.

Aslında dünyanın başka bölgelerinde de, **sömürünün ortaya çıktığı tarihten buyana, sömürücü egemen sınıflara başkaldıran ve yoksul halk ile belli bağlar kuran, kendi iç hiyerarşisi ve bağlılığı olan, bir lider etrafında şekillenen küçük “askeri” gruplar yaygın biçimde ortaya çıkıyor.** Yoksulluk ve sömürü ne kadar büyük ise, haydutluk, eşkıyalık, yağmacılık o kadar yaygın ve etkili biçimde görülebiliyor. Bolu Beyi’ne başkaldıran Köroğlu’ndan, mülksüzleştirilmiş İngiliz asilzadesi Robin Hood’a kadar tarih, iyi ya da kötü yasadışı liderlerin hikayeleri ile doludur.

Sicilya’nın diğer bölgelere göre öne çıkmasının iki nedeni var. Birincisi bu küçük ada üzerinde, işgalci düşmana karşı güçlerini birleştirme ihtiyacı daha yakıcı hale gelmiş. İkincisi, coğrafi nedenlerle dış dünya ile sosyal bağları zayıf olan, içe kapalı toplumlarda görülen temel özellikler (kendi adalet sistemini oluşturmak, geleneklere aşırı bağlılık, ekonomik olarak içişçilik vb) burada daha yoğun olarak yaşanmış.

Her halükarda **kapitalizm öncesi bu türden örgütlenmeler, asıl olarak “sistemin dışına” düşmüş, devletler karşısında varlık mücadelesi veren, içinden geldiğ i halkın bir parçası olarak konumlanan örgütlenmeler.** Ve devletler, bu örgütlenmeleri yoketmek için askeri-ekonomik bütün güçlerini seferber ediyorlar.

Kapitalizm döneminde ise bu yasadışı örgütlenmeler özel bir değişim geçiriyor.

Artık “sistem”in bir parçası haline geliyor; devletler onların ekonomik ve askeri güçlerinden

MAFYA DEVLET SERMAYE

yararlanırken, örgütler de faaliyetlerini devletin bilgisi ve güvencesi altında yürütme rahatlığı-na kavuşuyor. Böylece “mafya”, bugünkü halini bulmuş oluyor.

Mafya devletin bir parçasıdır

Dünyanın en büyük ve bilinen mafya liderlerinden ABD’li Al Capone, *“Kapitalizm, egemen sınıf tarafından kanunileştirilmiş (yasalara bağlanmış) bir kanunsuzluktur”* diyor. Mafya böylesi, yasadışı-lığın yasal hale getirildiğ i vahş i sömürü ortamının kurumsal halidir. **Devletin bir taraftan dil ucuyla “yasadışı” ilan ettiğ i mafya, devlete vergi verir, rantını paylaşır, devlet mafyanın servetine çeşitli biçimlerde ortak olur; yenisıra, mafya-nın yasadışı tetikçileri, devletin muhaliflerini bastırmak, halk üzerinde korku ve terör ortamı oluşturmak istediğ i durumlarda devreye soku-lur.** Devletin “elini kırletmek” istemediğ i her türden olayda, mafyanın tecrübesi, kadrosu, mali gücü harekete geçirilir.

Sayısız örneğ i vardır bunun. ABD’de ya da Türkiye’de, Kolombiya’da ya da Suudi Arabistan’da isimler, tarihler değişir, mafyanın rolü değişmez. Grevdeki işçilere saldırılar, sendikacıların tehdit edilmesi ya da satın alınması, gazetecilerin dövülmesi ya da öldürülmesi, devrimcilerin faili belli cinayetlerle katledilmesi ya da bilinmeyen yerlerde işkence görmesi, kitlenin toplu bulunduğu alanlarda bomba patlaması... Bütün bu suçlar ya “faili meçhul” kalır, ya da kitle baskısı sonucunda faili “yakalamak” zorunda kaldıklar ında ise dava hızla örtbas, fail derhal “yalnız kurt” (Hrant Dink’i vuran Ogün Samast, HDP İzmir il binasına katliam için giden Onur Gencer gibi) ilan edilir; olaya ilişkin deliller birden ortadan kaybolur. **Özellikle ülke-mizde, kontrgerilla faaliyeti ile mafya öylesine içiçe geçmiştir ki, nerede ayrış tıkları belirsizleşmiştir. Mafya liderleri ya da tetikçilerinden kimilerinin, aynı zamanda kontrgerilla kadrosu olduğ una dair sayısız örnek vardır.**

Yenisıra her türden gelir getirecek yasadışı işleri (kumar, uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı, insan ticareti, kara para aklama vb.) devletin “görmezden gelmesi” ya da açıkça yol açması ile kolayca yapılır. Venezüella’dan uyuşturucu taşıyan gemilerin sahibi, eski başbakanın oğludur mesela. Avrupa’ya insan kaçakçılığı, doğrudan AKP’li belediyeler üzerinden yapılmaktadır. Yurtdış ına kaçan Thodex patronu, Sedat Peker ya da Sezgin Baran Korkmaz, önce bakanlığ a çağırılıp ülkeden kaçması konusuna bilgilendirilmiştir.

Mafyanın işlediğ i her tür suçta, devletin bilgisi ve onayı, çoğ u zaman dahli sözkonusudur. Gerçekte her ikisi de egemen sınıfların hizmetinde olan, egemen sınıfların karını ve sömürücü sistemini korumakla yükümlü olan kurumlardır.

Devlet ile mafya arasında simbiyotik bir ilişki olduğ u söylenir; daha doğru bir ifade, bir bütünün parçaları olduklarıdır. Çünkü simbiyotik ilişki, birbirine bağlı olarak yaşamak zorunda olan canlıları ifade eder. Devlet ve mafya sadece birbirleri için değil, sermayenin yaşaması için birlikte hareket ederler. **Dönemin gerekleri ve ihtiyaçlarına uygun olarak, bazen birisi daha fazla görünür, bazen diğeri. Bunu belirleyen unsur, egemen sınıfların o dönemde hangisine daha çok ihtiya-ya duyduklarıdır.**

Kürt kentlerinde “1992 konsepti” adı verilen vahş i saldırganlığ ın kol gezdiğ i, ülke genelinde faşist saldırganlığ ın ve devlet baskısının yükseltildiğ i 1990’ların ilk yarısında, bir valiliğ in ithal ettiğ i silah-lar Hizbullah adlı vahş i terör örgütünün deposunda ortaya çıkmış tı. Büyük tepki alan bu olay üzerine dönemin cumhurbaşkanı Demirel, *“Devlet gerektiğ inde rutin in dış ına çıkar”* açıklamasını yapmış tı. Tıpkı Demirel’in ifade ettiğ i gibi; mafya, “rutin dış ına çıkan” devlettir! Mafyanın en özlü tanımı budur.

Mafya ekonomik krizden beslenir

Devletin zayıfladığ ı koşullarda mafyanın güçlendiğ i söylenir. Ancak bu, aradaki ilişkiyi ters-yüz eden bir söylemdir. Gerçekte, mafyanın güçlenme-si için devletin geri çekilmesi sözkonusudur. Bazı dönemlerde devletin geride durması, mafyanın daha çok görev üstlenmesi, burjuvazinin çıkarları gereğ idir.

Mafya genel olarak ekonomik kriz dönemlerinde daha fazla güçlenir. Bunun üç nedeni vardır.

Birincisi, ekonomik kriz dönemlerinde ser-mayenin kar ı azalır. Kendisine yeni kar alanları arar. Ekonomik krizlerde, üretim ekonomisi darbe alır. Depolarda stoklar beklerken, sermaye kar elde etmek için üretim dış ı alanlara kayar. Burada mafya ekonomisi, kaçakçılık, yasadışı işler, en büyük kar alanı olarak ortaya çıkar. Yasalara uyma

yükümlülüğ ü ol-madan vurgunlar vurarak yüksel-me dönemidir ekonomik kriz dönemleri.

Mülk sahibi kimi kesim-leri mülksüz-leştirme, en önemli vurgun yöntemidir. İki türlü yapılır bu mülksüzleştirme; birincisi mülke “çökme” yön-temiyle (Paramount Otel’e ya da Borajet’e çöküldüğ ü gibi),

ikincisi kitlelerde birden zenginleşme hayallerini körükleyip, yatırdıkları paraya el koyarak (kumar en basit ve bilinen yoludur; yenisıra Çiftlikbank ya da Thodex türü “saadet zinciri” örnekleri bugün çok yaygın kullanılmaktadır).

Elbette herhangi bir büyük patron, bu çökme ya da soyma yöntemlerini kendi başına ve doğrudan kullanmaz. Onun araçları mafya ve mafyal-aşan devlettir. Devlet yasal boşlukları yaratmıştır, mafya da o alanda para toplayan, mali ele geçiren kurumları oluşturmuştur. Çiftlikbank’ın Tosuncuk’u, 1 milyar liradan fazla parayı toplarken devletin bürokratları yan ıbaş ında fotoğraf vermektedir; parayı yurtdış ına kaç ırmaya başladığında konuya müdahale eden bir hukuk sistemi, bir savcı-polis ortada yoktur; hakkında soruşturmalar başlamış-ken yurtdış ına çıkış ı yasağ ı konmamıştır; “kırmızı bültenle aranıyor” olmasına rağmen Türkiye’deki mülklerine el konulmamıştır, vb... Elbette topladığ ı parayı da “tek başına yemediğ i” bellidir. Bugün benzer bir tablo, faizsiz ev vaadiyle insanlardan para toplamakta olan “...evim” kurumları için de aynen yaşanmaktadır.

Mafya eli ile gerçekleştirilen vurgunlar, kriz nedeniyle çökmüş olan ekonomiye bir “can suyu” olarak da kullanılır. Kriz dönemlerinde ülke kara para ile yönetilir. Bu nedenle mafyanın “eli serbest bırakılır”; dizginsiz ve pervasız bir kara para çar-kının dönmesi sağlanır. Örneğ in 2008 yılında AKP hükümeti “vergi barış ı” adı altında her tür yasadışı gelirin aklanmasının yolunu açtı. Ve bu düzenle-me, geçtiğ imiz günlerde 7. kez uzatıldı.

Ekonomik kriz dönemlerini mafya için çok avantajlı kılan ikinci unsur, yoksul gençlerin mafyaya katılmaya hazır hale gelmesidir. Açlık, işsizlik gibi unsurlar, gençlerin mafyanın pençesine düşmesine uygun zemin hazırlar. Cesaret, aile, sadakat, erkeklik kavramlarıyla başları döndürülür. Bol para ve lüks yaşama alış tırılırlar. Ve en insan-lık dış ı işleri yapmaya hazır tetikçiler haline getirilirler. Mafya için en büyük kadrosal genişleme, ekonomik kriz dönemlerinde ortaya çıkar.

Benzer biçimde bu dönemler, gençler içinde uyuşturucu kullanımının en fazla yaygınlaştığı dönemlerdir. Uyuşturucu batağ ına düşen gençler,

mafya çukuruna düşmeye çok daha fazla meyilli-dirler.

Mafyanın ekonomik krizde büyümesini sağ-layan **üçüncü unsur ise, kendisini yoksulluğ a çare olarak göstermesidir. Devletin “sosyal devlet” olmaktan çekildiğ i dönemlerdir bu dönemlerde mafya devreye girer.** Yoksul ma-hallelere yardım paketleri götüren mafya, böylece prestijini yükseltir ve kitleler nezdindeki kirli imajını temizleme olanağ ına kavuşur. Aslında yaptığ ı, kapitalist sömürünün yeniden üretiminden baş-ka bir şey değildir. “Sadakacılık”, kapitalizmin bir parçasıdır ve genel olarak devletler eliyle yaygın biçimde yapılmaktadır. Kriz dönemlerinde ise dev-let, mafyaya kendini aklama-kitlelerin sempatisini kazanma olanağ ı vermek için bu görevini devre-der. Sezgin Baran Korkmaz’ın yoksul mahalleler-de bakkal defterini kapatma, yoksul evlere para zarfları bırakma yöntemleri, kendi propaganda çalışmasının bir parçasıdır. Zaten verilen paralar, kendi servetleri içinde “devede kulak” niteliğ inden-dir. Kırıntılar dağıtarak, kendilerine kitle desteğ i oluştururlar. Ülkemizde mafya genel olarak “faşist” kimliğ e sahiptir. Ancak bu gerçek, onların kendile-rini “yoksul dostu” olarak göstermelerinin önünde engel değildir. Her birinin yardım dağıttığ ı, besledi-ğ i yoksul kesimler mutlaka vardır.

Benzer bir tutumu korona döneminde farklı ülkelerde de görüyoruz. İtalya’da mafya kitlelere para dağıttı mesela. Meksika’da gıda kolisi verdi. Brezilya’da korona nedeniyle devlet sokağ a çık-ma yasağ ı ilan etmeyince, mafya sokağ a çıkma yasağ ı ilan etti ve yasağ a uymayanları vurdu. Kolombiya’da evlerinin çatısına kırmızı bayrak asa-rak “açlıktan ölmek üzereyiz” mesaj ı veren insan-lara gıda yardımı yaptı. Hindistan’da suyu olmayan bölgelerde mafya temiz içme suyu kuyuları açtı; ve bu suyu fahiş fiyatla sattı. Her ülkenin mafyasının “halka hizmet” yöntemi farklı oluyor elbette.

Kapitalizmin tarihinde, dünya genelinde mafyanın çok güçlendiğ i iki dönem sözkonusu-dur.

Birincisi, ABD’de 1920’lerde başlayan ‘30’la-rın sonlarına kadar uzanan dönemdir. Amerikan hükümetinin “içki yasağ ı” ilan ettiğ i bu dönem, mafyanın en fazla palazlandığ ı, her alana el attığ ı dönemdir. Yasadışı içki satışı ile elde ettikleri devasa paralar, mafyanın yaşamın ve devletin her alanına kol salmasını sağladı.

Mafyanın yükseldiğ i ikinci dönem ise, 1990’larda Sovyetler Birliğ i’nin dağılmasından sonraki dönemdir. Aslında bu dönem 1970’lerde petrol krizi ile canlanmış, 1980’lerde neoliberal dalga ile yayılmaya başlamış, 2000’lerde Ameri-kan hegemonyasının zayıflaması ile yaşamın her alanını kontrol altına alan devasa bir büyüklüğ e ulaşmış tır.

Bozulan düzenin bozuk çarkları Sovyetler Birliğ i’nin dağılması, dünya gene-linde kurulmuş her türden dengeyi sarsan bir etki yarattı. Gerçekte sosyalist olmasa bile, adı “sosyalist” olan bir ülkenin, bir kampın varlığı, tüm dünyada kitleleri etkileyen bir unsurdur. Bu ismin bile literatürden silinmesi, öncelikle pervasız bir

“beyaz terör” dalgası başlattı. Üstelik bu, dünya genelinde devrimci-komünist hareketlerin yenildiği bir döneme denk gelmişti.

1970’lerde yükseltelen mafya-kontra faaliyeti, devrimci örgütlere ve kitle hareketine karşı mücadele aracı olarak kullanılıyordu; ancak hareketin büyüklüğü, dünya genelinde yaygınlığı gibi etkenler nedeniyle fazla etkili olamıyordu. 1980’lerde neoliberal saldırı dalgası, mafya ve kontrgerillayı da kullanarak, kitle hareketini bastırdı. **‘80’lerde yaşanan askeri darbelerin en önemli “yardımcısı”, kontra faaliyetleriydi.** 1990’lar ise yeni bir dönem başladı. “Elveda proletarya” sloganlarıyla kapitalizm ve kapitalizmin bütün pislikleri kutsandı. ABD “küresel dünya”da hegemonyasını ilan ederken, ulusal sınırları kaldırdı; tüm dünyada mafyaya sınırsız bir faaliyet alanı oluşturuldu.

ABD’nin “saadet dönemi” kısa sürdü. Dünyada **Çin etkisinin yükselmesi ve Rusya’nın kendisini toplayıp yeniden hegemonya sahnesine dönmesiyle birlikte ABD hegemonyası zayıfladı. Eski düzen bozulmuştu; ancak yeni düzen de kurulmamıştı.** Bir imparator zayıflayıp tahtını kaybetmiş; ancak henüz başkası o tahta oturamamıştı. Emperyalist kurumlar ya parçalanmış ya da otorite kaybetmişlerdi.

Böylesi bir düzensizlik ortamı, otorite boşluğu, mafyanın güç ve etkisini daha da büyüttü. Sadece kitlelere karşı değil, devletler arası ilişkilerde de mafya yöntemlerinin kullanımı arttı, yaygınlaştı. Mesela teknoloji hırsızlığı, en yaygın kullanılan yöntemlerden biri oldu. Başka ülkelerin iç pazarına açıkça giremediklerinde, yasadışı ticareti kullandılar. Devletlerin döviz ihtiyacı mafya tarafından karşılandı. Kontra güçlerin silahlandırılması için mafyanın olanakları kullanıldı.

Mafya-sermaye ilişkisi

Mafya kapitalist sistemden beslenmektedir dedik. Tıpkı kapitalist devlet gibi, mafya da burjuvazinin-sermayenin hizmetindedir ve sermayenin çıkarlarını korumakla-büyütmekle yükümlüdür.

Mafya ile ilgili yapılan değerlendirmelerde, onun medya-devlet-siyaset ilişkileri üzerine çokça yazılıp çiziliyor; ancak sermaye ile, büyük burjuvazi ile olan bağları özenle gözlerden gizleniyor.

Sedat Peker’in ortaya saçtığı bilgilerden, Koç grubunun damadı İnan Kırış’ın, mafya ile birlikte iş çevirdiğini öğrendik. Bu buzdağının sadece çok küçük bir bölümü. Gerçekte **mafyanın attığı her adımda, kazandığı her kuruluşta mutlaka sermayenin de payı ve eli vardır. Yeraltı ekonomisi, adına “kar” denemeyecek çok büyük vurgunlar vurma olanağı sunmaktadır.** Bu kadar büyük bir kar ve rant alanında, büyük sermayenin rolünün ve payının olmaması düşünülemez.

Marks, Kapital’in I. Cildinde şu sözleri söylüyor:

“Sermaye, kar olmaması ya da çok küçük bir kar olması halinde dehşete kapılır. Yeterli bir kar olsun aslan kesilir. Yüzde 10’luk emin bir karla her yere gider, her işe girer. Yüzde 20 ile canlanır. Yüzde 50 küstahlaştırır. Yüzde 100 ile bütün insanal yasaları ayaklar altına alır. Yüzde 300 için işlemeyeceği cinayet yoktur.” (sf. 223, Sol Yayınları)

Bugün çok derin bir ekonomik kriz ülkeyi sarmış

durumda. Görülmemiş bir işsizlik, görülmemiş bir yoksulluk yaşanıyor. “Derin yoksulluk” kavramı, sefaletin boyutunu anlatmaya yetmiyor. Zengin ile yoksul arasındaki uçurum, bugüne kadar ki en yüksek seviyeye ulaşmış durumda. Açlık intiharları, özellikle koronavirüs salgınının yükseldiği günlerde hızla arttı. Çöpten yemek arayan insanların sayısı, yaşanan ağır krizi gözler önüne seriyor.

Kitleler bu durumdayken, devlet müthiş bir karapara çarkının içinde savruluyor. Kolombiya’dan Türkiye’ye gelecek olan bir gemide 4.9 ton kokain bulunuyor. Türkiye dünyadaki uyuşturucu ticaretinin merkez ülkesi haline geliyor. Hazineye ait 128 milyar dolar buharlaşıp birilerinin cebine doluyor. “Garanti ödemeleri” adı altında, bazı şirketlere milyarlarca dolar para akıtılıyor.

Kitleler aklıktan kırılırken, Soma madencileri tazminatlarını alamazken, tütün-çay üreticileri kotalarla ve yasalarla iflas ettirilirken, mafya-devlet-sermaye üçgeni içinde milyarlarca dolar dönüyor, bir avuç azınlığın lüks ve sefahat içinde yaşaması sağlanıyor.

Mafya ile nasıl mücadele edilir

Devletler genel olarak mafyaya karşı mücadele etmezler. Zaten mafyanın sömürücü devletin bir parçası, “yasadışı” yanı olduğunu belirtmiştik. Bu nedenle mafya, devlet ile birlikte yaşar.

Ancak **bazı dönemlerde, “mafya”ya değil, ama “bazı mafya grupları”na operasyon çekildiği olur. Burada hedef, bir mafya örgütlenmesinin lehine, diğerinin tasfiyesidir.** Çünkü mafya gruplarının da kendi içlerinde rekabetleri, pazar kavgaları sözkonusudur ve devletin polisi-mahkemesi aracılığıyla bir grup diğerini tasfiye etmek için düğmeye basabilir.

Gerçekten mafya temizliğinin tek yolu, kitle hareketinin yükselmesidir.

Ancak bu yükseliş, basitçe “mafya karşı mücadele” üzerinden gerçekleşmez. Mahalledeki üç-beş torbacının, çevremizdeki birkaç mafyöz tipin “cezalandırılması”, dünya çapında bir ahtapot gibi kollarını açmış olan mafya örgütlenmesine karşı mücadele aracı değildir; bir faydası da yoktur.

Elbette ki yakın çevremizde, mahallemizde mafyanın devrimcileri hedef alması, mücadeleyi engellemeye çalışması sözkonusu olduğunda sessiz-tavirsız kalmak doğru değildir; mümkün de değildir.

Ancak mafyaya karşı en etkili mücadele, mafyayı üreten ve palazlandıran kapitalist sömürü sistemine karşı mücadeledir. **Öncelikle işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullandığı; yanısıra yaşam alanlarımızda, mahallemizde, okulumuzda, işyerlerimizde yerel ve genel sorunlara karşı kitlelerin harekete geçirildiği bir mücadele yükseltilmelidir. Mafya, devletin operasyonu ile değil, kitlelerin gücüyle durdurulabilir.**

Kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyi belirleyici önemdedir. Keza reformcu

bir bakış açısından kurtulup, devrimci içerikte bir mücadelenin yükseltilmesi en önemli unsurdur. Dünyada devrim dalgası geri çekildiği için mafya güçlenmiş, güçlendirilmiştir. Yeniden devrimci mücadelenin yükseltilmesi, mafyanın yaşam alanını daraltacak, kitle bağlarını zayıflatacak, işsiz-çaresiz gençlerin mafyadan çare beklemesini ortadan kaldıracaktır.

3 Kasım 1986’da Susurluk’ta mafya-devlet ilişkisi patladığında kitleler sokaklara dökülmüş, aylar süren eylemler yapılmış; mafya ile kurulan ilişkiler kitleler nezdinde lanetlenmişti.

Bir taraftan teşhir olan mafya kadroları göz önünden uzaklaştırılırken, diğer taraftan “mafya dizileri” furyası patladı. “Deli Yürek” gibi dizilerle sol-muhafiz kesimlere de mafya sevdirdi, “Kurtlar Vadisi” ile meşrulaştırıldı. Sonrasında mafya dizileri televizyondan hiç eksik olmadı, giderek dizilerin ezici çoğunluğu mafya ya da kontrgerilla içerikli olmaya başladı. Bu dizilerde çokça sarfedilen, “onur”, “şeref”, “namus” gibi kavramlar, halkçılık, “delikanlılık” alameti olarak dillere yerleştirildi, mafya kültürü kitleler içinde yaygınlaştırıldı.

En başta mafyanın meşrulaştırılmasına karşı koymak gerekiyor. Nasıl bir sosa bulanırsa bulansın mafya, sermayenin uşağı, devletin işbirlikçisi, uyuşturucu ya da silah taciri bir suç örgütüdür.

Yanısıra, “şeref”, “namus” gibi kavramların ne kadar bireysel ve göreceli olduğunu görmek gerekir. Boşandığı karısını yol ortasında bıçaklayan adam *“ben şerefim için yaşıyorum”, “namusumu korudum”* diyebiliyor mesela. Bu jargon, lümpen mafya jargonudur.

Proletaryanın dili ise bireysel değil toplumsal ifadeler içerir. “Onur” değil “insanlık onuru” kavramını kullanır mesela... “Namus” değil “proleter ahlak” üzerinden ilişkileri değerlendirir.

Mafyanın işlediği suçlara, kullandığı jargona, gerçekleştirdiği sömürüye, devletle olan işbirliğine... **Mafyaya ait her unsura karşı mücadeleyi yükseltelim. Bu sömürü çarkını kiralım. Mafya sermayenin pislidir ve bu pisliliği devrim temizler!**

M. Fatih Öktülmüş’ün ölüm yıldönümünde merkezi yere pankart asıldı. Merkezi yerlere ve emekçi semtlere afişler yapıştırıldı.

Mafya-devlet-sermaye düzenine karşı eylemler

İkitelli Atatürk Mahallesi yürüyüş yolunda, 4 Haziran günü bir araya gelen kitle son günlerde ortaya saçılan mafya-devlet-sermaye ilişkilerini protesto etti.

“Gezi Ruhuyla Mafya-Çete-Sermaye Düzenine Karşı Mücadeleye” pankartının açıldığı eylem, Gezi Ayaklanması ve Gezi şehitleri selamlanarak başladı. Yapılan açıklamada son günlerde ortaya dökülen mafya-devlet-sermaye kirli ilişkiler ağının sermaye düzeninin karakterinde olduğu belirtildi. Bu kirli ilişkiler ağının, “tek adam yönetimi” dedikleri bu sistemde artarak devam ettiği; Gezi ruhuyla mafya-sermaye düzenine karşı mücadelenin yükseltileceği, kirli ilişkilerin hesabının sorulacağı vurgulandı. Eylemde HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Elif Bulut da söz alarak mafya ile devlet arasındaki kirli ilişkileri teşhir eden konuşma yaptı. Eylemi PDD, BDSP, DEVRİMCİ PARTİ, EMEP, HDP, SOL PARTİ ve HALKEVLERİ bileşenleri örgütledi.

Nurtepe'de Anadolu Market karşısında 5 Haziran saat 16.00'da başlayan eylemde, eylemi örgütleyen kurumların imzasının yer aldığı “Sömürü, yolsuzluk, devlet, çete ittifakına son. Bu düzen çürümüşdür, değişmelidir” yazılı pankart açıldı. Eylem “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Gün gelecek devran dönecek çeteler halka hesap verecek” sloganlarının atılmasıyla başladı. Okunan basın açıklamasında, ortaya çıkan bu çürümüşlüğü karşı hükümetin istifası istendi.

Metin okunurken sıkça “Yaşasın örgütlü mücadelemiz”, “Hükümet istifa”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Kod 29 kaldırılсын”, “Milyonlar aç milyonlar işsiz işte sizin düzeniniz”, “Asgari değil insanca yaşamak istiyoruz”, “Çalışırken ölmek istemiyoruz”, “Pandemi değil düzeniniz öldürür”, “İstanbul sözleşmesi uygulansın” sloganları atıldı.

Eylemi Proleter Devrimci Duruş, Emek Partisi, TÖP, Sosyalist Dayanışma Platformu, TİP, SYKP, HDK ve Nurtepe-Güzeltepe Dayanışma Ağı birlikte örgütledi. Eylem öncesi mahallede, eyleme çağıran afişleme çalışması da yapıldı.

Berkin Elvan davasında karar: Sanık polis tutuklanmadı

Berkin Elvan'ın katledilmesine ilişkin sürdürülen davada, 18 Haziran günü karar duruşması yapıldı. Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi 17. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada, sanık polis Fatih Dalgali hakkında kasten öldürme suçundan 16 yıl 8 ay hapis cezası verildi. Sanık polis, “ben başından beri devlete hizmet ettim” diyerek kendisini savundu. Anne Gülsüm Elvan, “Çocuğumun kilosuna göre ceza verdiler; 16 kiloya 16 yıl...” diyerek karara tepki gösterdi.

Berkin Elvan, Gezi Direnişi sırasında Okmeydanı'nda, 16 Haziran 2013 günü, polisin attığı gaz fişeginin başına isabet etmesinin ardından yaralı olarak hastaneye kaldırıldı; 269 gün boyunca hastanede komada kaldıktan sonra hayatını kaybetti. Dosyada polis, savcı talimatına rağmen ısrarla delil toplamadı, deliller karartılmaya çalışıldı. Dava, 25 Haziran 2013'te, Berkin'in ailesinin suç duyurusunda bulunmasıyla başlamıştı. Üç yılda 6 savcı değiştirildi. Sanık polis Fatih Dalgali'ya önce müebbet hapis cezası veren mahkeme, cezada indirim yaparak önce 20 yıla, ardından 16 yıl 8 aya indirdi.

15-16 Haziran'ın yıldönümünde eylemler...

PDD'nin de içinde yer aldığı 15-16 Haziran bileşenleri, şanlı işçi direnişinin yıl dönümü için bir dizi eylem ve etkinlikler yaptı.

8 Haziran günü Tuzla tersane bölgesinde, 10 Haziran'da ise, Haramidere sanayi bölgesinde basın açıklaması ve bildiri dağıtımı yapıldı. Basın açıklamasında 15-16 Haziran direnişinin önemi anlatıldı, direnişin yol göstermeye devam ettiği belirtildi, işçiler örgütlenmeye ve mücadeleye çağrıldı. Aynı zamanda Haramidere sanayi sitesinde direnişlerini sürdüren Sinbo ve SML işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

Ayrıca Gebze Fen-iş, İkitelli organize sanayi ve İMES organize sanayi bölgelerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

15 Haziran günü Kadıköy rıhtımında basın açıklaması yapıldı. Kutup Yıldızı müzik grubunun “Hava döndü işçiden yana” adlı halay parçasıyla başlayan eylem; 15-16 Haziran direnişinde şehit düşen işçilerin

şahsında işçi sınıfının kurtuluşu için mücadelede şehit düşenler için saygı duruşuyla devam etti. Ardından ortak hazırlanan basın açıklaması okundu. Eylemde HDP milletvekili Musa Piroğlu söz alarak 15-16 Haziran direnişi anlamı üzerine konuşma yaptı. Sinbo ve SML direnişçileri de söz alarak hem şanlı direnişi selamladılar, hem de kendi direnişleri hakkında konuşma yaptılar.

Halayla devam eden eyleme polis müdahale etmek isteyince kısa süreli bir gerilim yaşandı. Eylem çekilen halaylardan sonra sonlandırıldı.

İkitelli'de 15-16 Haziran eylemi

İkitelli Atatürk Mahallesi yürüyüş yolunda, şanlı 15-16 Haziran direnişi kutlandı.

16 Haziran günü yapılan eylemde okunan basın açıklamasında, işçi sınıfının örgütlenme hakkının gaspedilmesi saldırısının, işçiler tarafından şalter indirerek, sokakları zaptederek, devletin kolluk güçleriyle çarpışarak geri püskürtüldüğü anlatıldı. İşçilerin “hak verilmez alınır” ilkesini sokaklarda kanıtlandığı, 15-16 Haziran direnişinin yol göstermeye devam ettiği, 15-16 Haziran'ın ışığıyla mücadelenin yükseltileceği vurgulandı.

Eylemde, direnişte olan SML etiket ve Bayrampaşa belediye işçileri de söz alarak 15-16 Haziran direnişini selamladılar, “zafer direnenlerin olacak” dediler. Atılan

sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Eylemi PDD, BDSP, HDP, EMEP, DP, HALKEVLERİ ve DEVRİMCİ YOLDA ÖZGÜRLÜK birlikte örgütlediler.

Direniş çadırında 15-16 Haziran forumu

12 Haziran günü, direnişte olan Sinbo ve SML etiket işçilerinin örgütlü olduğu TOMİS ve DEV TEKSTİL-İŞ sendikalarının çağrısıyla 15-16 Haziran forumu yapıldı.

Sinbo direniş çadırında yapılan foruma PDD, KHK ile işten atılan kamu emekçileri, Kod-29'la işten atılan Bayrampaşa belediye işçileri, Dev Turizm-iş Marmara bölge başkanı katıldı. Direnişte şehit düşen işçiler sahısında, işçi ve emekçilerin kurtuluşu için mücadelede şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başlayan forum, direnişçi işçilerin konuşmalarıyla devam etti.

Forum sırasında PDD temsilcisi de, 15-16 Haziran direnişinin anlamı ve alınması gereken dersler üzerine konuştu. Forum katılan Dev Turizm, KHK emekçileri ve forum çağrıcıları da konuşma yaptılar. Çekilen halaylarla etkinlik tamamlandı.

Tüm yasaklara rağmen Gezi Direnişi kutlandı

Gezi Ayaklanması'nın 8. yılında tüm yasaklara ve baskılara karşı eylemler yapıldı.

31 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapan Taksim Dayanışması'nın eylemi Kaymakamlık genelgesiyle yasaklandı. Basın açıklaması için buluşma noktası olan TMMOB binasının bulunduğu İpek Sokak başta olmak üzere İstiklal Caddesi'nin tüm sokakları barikatlarla saatler öncesinden kapatıldı, metro seferleri durduruldu. Devletin Gezi korkusu bu yasak ve ablukalardan bir kez daha görüldü.

Yasak ve ablukaya rağmen İpek Sokak'a ulaşanlar orada, ulaşamayanlar ise İHD'nin bulunduğu sokakta toplandı. Eylem saat 19.00'da başladı. Devletin ablukası altında büyük bir coşku ve kararlılıkla "Yaşasın Gezi direnişimiz", "Her yer Taksim her

yer direniş", "Gezi'de düşene dövüşene bin selam", "Gezi şehitleri ölümsüzdür", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Karanlıklar gider Gezi kalır" sloganları atıldı. İki noktada da eylem aynı anda, Haziran Ayaklanması'nda şehit düşenler şahsında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından yapılan ajitasyon konuşmalarında devlet-mafya işbirliğine vurgu yapıldı ve "Mafyayla, her türlü pislikle iç içe geçenler, Gezi'nin aydınlığını karartamayacaklar. Sizler gideceksiniz ama Gezi kalacak" denildi. Sloganların ardından İpek Sokak'taki açıklamayı Can Atalay, Büyük Parmakkapı Sokak'taki açıklamayı ise Berkin Elvan'ın kız kardeşi okudu. Ardından Berkin Elvan'ın annesi ve milletvekilleri konuşmalar yaptı. Bir saate yakın süren eylem, devletin yasaklama çabalarının fayda etmediğini bir kez daha gösterdi.

İstanbul'da akşam da Koca Mustafa Paşa'da yapılmak istenen eyleme saldıran polis 13 kişiyi gözaltına aldı. Samsun, Ankara, Hopa, İzmir'de de anma eylemleri yapıldı.

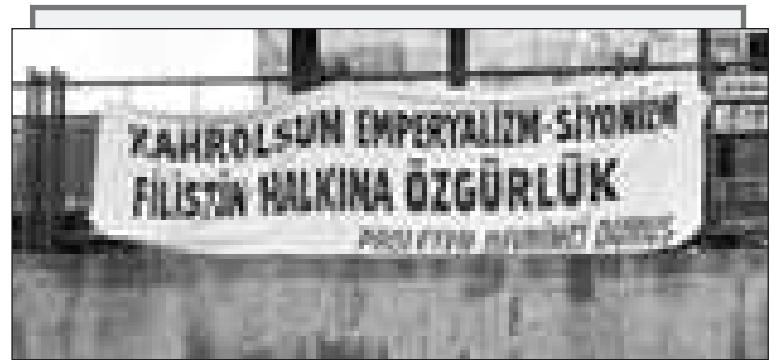
1 Haziran'da Ankara'da Ethem Sarısülük'ün vurulduğu Güvenpark'ta yapılmak

istenen anmaya polis saldırdı ve işkenceyle gözaltı saldırısı yaptı. Saldırıya rağmen kitle dağılmayarak sloganlarla Konur Sokak'a yürüdü ve burada atılan sloganların ardından saygı duruşu ve ajitasyon konuşmasıyla eylemi sonlandırdı.

Haziran Ayaklanması'nın yıldönümünde, Gezi şehitlerinin resimlerinin bulunduğu "Yaşasın Haziran Direnişimiz- Katilleri Yargılansın" yazılı, PDD imzalı pankart asıldı.

7 Mayıs günü İsrail'in, Filistin halkına dönük başlattığı katliamı protesto etmek için, "Kahrolsun Emperyalizm-Siyonizm, Filistin Halkına Özgürlük" yazılı, PDD imzalı pankart asıldı.

Filistin halkına destek için İstanbul'da eylem

İsrail'in Filistin'e yaptığı saldırılarda 200'den fazla insanın katledilmesini protesto eylemleri sürüyor. İstanbul, Ankara, Kocaeli, İzmir, Mersin başta olmak üzere birçok şehirde eylemler yapıldı.

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri 17 Mayıs'ta 4. Levent'teki İsrail Başkonsoloslusu binası önünde eylem yaptı. Saat 18'de başlayan eylemde "Siyonist İsrail işgaline son! Tüm anlaşmalar iptal edilsin! Direnen Filistin halkı kazanacak" pankartı açıldı. Eylemde "Katil İsrail Filistin'den defol", "Katil İsrail işbirlikçi AKP", "Filistin için İsrail'e boykot", "Filistin halkı yalnız değildir" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada Türkiye'nin İsrail'e yaptığı tüm anlaşmaların iptal edilmesi istendi, yaşanan katliamlardan ABD emperyalizminin yanı sıra işbirlikçi AKP hükümetinin de sorumlu olduğu

vurgulandı ve katliamların derhal durdurulması istendi. Eylem atılan sloganların ardından son buldu. Eylem içinde PDD'nin de bulunduğu kurumlar flamlarla katıldılar.

Paris'te Filistin'e destek eylemi

İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarına karşı Paris'te eylem düzenlendi.

Geçen hafta yasaklanmasına rağmen, Fransız göçmen ve halklardan binlerce kişi, İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarını protesto etmek için sokaklara çıkmıştı. Bu hafta yine Paris'in Republique Meydanı'nda büyük Filistin bayrakları açarak, taşıdıkları pankart ve dövizlerle birlikte attıkları öfkeli sloganlarla bu saldırıları protesto ettiler. Yapılan konuşmalarda Filistin halkının yanında olduklarını söylediler. Bu saldırılar karşısında sessiz kalan Fransa Cumhurbaşkanı ve hükümeti de atılan sloganlarla protesto edildi. Türkiyeli ve Kürdistanlılar da eyleme katılarak destek verdi. Eylem geç saatlere kadar sürerken, yapılan konuşmalarla tüm halkları Filistin halkının direnişini sahiplenmeye çağırdılar.

Paris PDD

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin beğeneceği taşlama biçiminde yazmıştır.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü

"Hababam sınıfı"nın yazarı Rıfat Ilgaz, "Kırılacak dal değiliz karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İzimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşadı ve öldü.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımı ile desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 2013- Ali İsmail Korkmaz katledildi

Haziran Ayaklanması sırasında Eskişehir'de resmi-sivil faşistler tarafından vahşice dövülen Ali İsmail, kaldırıldığı hastanede bir süre yaşam mücadelesi verdikten sonra hayatını kaybetti.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 Devrimci Sol militanı katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınların önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 2015- Suruç katliamı

Kobane'ye yardım götürmekte olan SGDF'li gençlerin Suruç'ta yaptığı basın açıklaması IŞİD'in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç şehit düştü, onlar-cası yaralandı.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinden Vedat Demircioğlu, 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sona erdi

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm'de işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 2500 işçi, üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in patron tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir seikle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası atıldı

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın Hiroşima kentine üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marksizmin Marks'la birlikte kurucusu olan Engels, 1820 yılında Almanya'da, Wuppertal'de doğdu. 19 yaşında iken, ilk yazı denemesi olan Wuppertal Mektupları'nda yoksulluk ve vahşetin resmini çizdi. 6 yıl sonra kaleme aldığı "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" kitabında İngiliz işçi sınıfının durumunu en gerçekçi haliyle gözler önüne serdi.

"Sen gerçek bir ayaklı ansiklopedisin" diyordu Marx ona. Son derece düzenli, düşünülmüş bir sistemle çalışıyor, "gezegendeki her şeyle" ilgileniyor, bilim, sanat, kültür, spor tüm konulara bilimsel yaklaşımla eğiliyordu. Tam 12 dil konuşuyor, 20 dilde okuyordu.

Tarihi materyalist bakış açısıyla irdelendiği eserlerinin yanı sıra bilimsel birçok konuda eserler sunan Engels, Marx'ın ölümünün ardından Kapital'in 2. ve 3. cildini yayınlamayı da üstlendi. Bu katkılarına rağmen kendisini Marks'tan sonra "ikinci keman" olarak tanımladı.

Askerliğini Prusya'da sıradan bir topçu eri olarak yapan Engels, askeri bilgi ve birikimini sürekli arttırıyor; bu yönünü de sınıf savaşımının hizmetine sokuyordu. Sonrasında "General Engels" olarak nam salması boşuna değildi.

Kararlılığı, yakınmazlığı, dogmatizme karşı devrimci ısrarcılığı ile, hem bir devrimci proletarya militanı hem de bugün hala ısılt ısılt parlayan bir meşale oldu.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- Alman Sosyal-demokrat Partisi'nin işçi lideri August Bebel öldü

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Erüh baskınları PKK bu eylemlerle gerilla savaşını başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşılama çabasıyla çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 25 Ağustos 1944- Paris Nazi işgalinden kurtuldu

Fransız Komünist Partisi (FKP) tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu. FKP, o dönem verdiği destansı direnişi ve kayıplarıyla "şehitler partisi" olarak anılmaya başladı.

☆ 27 Ağustos 2020- ÇHD ve HHB avukatı Ebru Timtik, adalet için girdiği Ölüm Orucu eyleminin 238. gününde şehit düştü.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Temmuz 1980- Kenan Özbilek: Önce sivil faşistlerle, ardından polisle girdiği bir çatışmada ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O haldeyken işkence yapıldı ve katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla giriştiği bir çatışma sonrası uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün '96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht, Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Halkın ekmeğidir adalet./ Bakarsınız bol olur bu ekmek,/ Bakarsınız kıt, / Bakarsınız doyum olmaz tadına,/ Bakarsınız berbat./ Azaldı mı ekmek, başlar açlık,/ Bozuldu mu tadı, başlar hoşnutsuzluk boy atmaya...

Madem adaletin ekmeği bu kadar önemli,/ Onu kim pişirmeli dostlar, söyleyin? / ADALETİN EKMEĞİNİ DE / KENDİSİ PİŞİRMELİ HALKIN, / GÜNDE-LİK EKMEK GİBİ / BOL, PİŞKİN, VERİMLİ...

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da faşizme ve ona yol açan sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçi ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini

yansıtan Thaelman, Nazi kamplarında direnişi de örgütleyen bir önderdi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü

Bulgaristan Komünist Partisi'nin lideri ve III. Enternasyonal'in önderlerindendi. Savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçüsünde verilmesinde büyük bir rol oynadı. Başta Bulgaristan olmak üzere birçok ülkede birleşik cephenin kurulmasını örgütledi. Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, Nazilerin provakasyonunu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır. *"Ben Bulgar işçi sınıfının oğullarından birisiyim. Devrimci işçi hareketinin saflarında büyüdüm ve yetiştim. Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin zaferi için mücadele, bütün hayatımın anlamıdır."* diyordu.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı. Sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadelesiyle dünya proletaryasının önderi oldu.

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesinin Fındıklı köyünde doğdu. '80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı. Henüz genç bir antifaşist iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananları mücadele etmeleri için zorladı. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı.

Bunları salt sanatsal faaliyet için yapmıyordu. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve geliştirmek istiyordu. Sıcak yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdiren ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan, temiz, hesapsız ve sınırsız bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 yılında ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Askeri yönleriyle dikkat çekiyor ve bu faaliyetlerin bir parçası olmak istiyordu. Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Hainlerin, muhbirlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine kadar tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksii şoförünün ihbarı üzerine polisle çatışmaya girdi, ağır yaralı olarak yakalandı. Yaralı halde girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden başı dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarındandı.

Sağmalcılar'dan Ümraniye'ye sevkler gündeme geldiğinde, sorun çıkmaması için gönüllü oldu Osman. *"Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek, bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."*

13 Aralık Ümraniye direnişinde barikatların önündeydi; 4 Ocak'taki Ümraniye katliamında da üç gün

boyunca barikatların başında oldu.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, kendinin ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirdi yoldaşlarına. Ve açlık grevinin 47. gününde şöyle yazdı mektubunda: *"Yoldaşlar bedenim kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım..."*

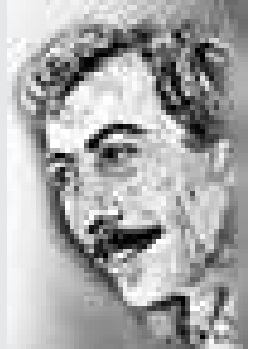
Giderek ağırlaştığı ölüme yaklaştığı zaman da şunları yazdı: *"Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek onu yendim. Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."*

Bu sözlerinden kısa bir süre sonra bilincini yitirdi. Sayıklamalarında bile düşmanla savaştı, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yenerek ölümsüzler kervanına katıldı.

"Yoldaşlar, direnişle ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor. Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor. Evet, bedenim ölebiliriz ama kazanan biz olacağız! BİZ KAZANACAĞIZ!"

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

"Saraylar saltanatlar çöker kan susar birgün zulüm biter. menekşeler de açılır üstümüzde leylaklar da güler. bugünlerden geriye, bir yarına gidenler kalır bir de yarınlar için direnenler..."

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu.

En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. 12 Eylül karanlığına karşı yapılan görkemli direnişten ilham alarak şiirlerini yazdı. *"Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"* şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgüde bulunanlara, *"yazana değil, yazdırana bakmak lazım"* diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu.

Sonrasında Kürt halkının direnişini *"Ateşin ve güneşin çocukları"* adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. *"Çukurova Çeşitlemesi"*, *"Gelenek Tohumu"* gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

AKP'nin sınıfsal dayanağı

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden bir bölümü, güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

AKP'yle ilgili en çok çarpıtılan konulardan biri, onun sınıfsal dayanağı olmuştur. Özellikle işbaşına geldiği ilk dönemde -ki sonrasında da devam etti- AKP, "Anadolu kaplanları" olarak anılan orta ölçekli işletmelerin temsilcisiymiş gibi lanse edildi. AKP'nin kitle tabanı ile sınıfsal yapısı birbirine karıştırıldı; ya da bilinçli olarak çarpıtıldı. İçinde kimi devrimci yapıların da olduğu bir kesim ise, AKP'yi TÜSİAD'a karşı "yeşil sermaye"nin temsilcisi olarak gördü. Keskinleşen klik çekişmelerini de bu kesimlerin çıkar çatışmasına bağladılar.

Emperyalist-kapitalist sistemde işbaşına gelen bütün hükümetler, burjuvazinin hizmetindedirler. Buna karşın tüm hükümetler, halkın çıkarını savunuyormuş gibi görünürler; ülkeyi yönetebilmek için halkın desteğine ihtiyaçları vardır çünkü. Sadece "sopa"yla, "terör"le hiç bir hükümet, uzun süre işbaşında kalamaz. Kitlelerin desteği, en azından "rıza" göstermesi, olmazsa olmazdır. Aksi halde sürekli isyanlarla, ayaklanmalarla karşı karşıya kalırlar. Kitle desteğini alabilmek için de en büyük silahları yalan ve demagojidir. Halkın aleyhine kararlar alıp da desteğini kazanabilmek başka türlü mümkün olmaz çünkü.

En önemli ideolojik argümanları milliyetçilik ve dinciliktir. Kendi milletlerini ve dinlerini yüceltip diğerlerini aşağılar; onları düşmanlaştırır ve savaşı kışkırtırlar. Böylece ezilen-sömürülen kesimleri bölüp parçalayarak güçsüzleştirir, kendine yedeklerler. Sınıfsal çatışmanın öne çıktığı durumlarda ise, "tarafsız", "sınıflarüstü" görünür; iki tarafa eşit davranan bir "hakem" pozisyonuna bürünür.

Dünyada ve ülkemizde işbaşına gelen bütün hükümetler aşağı-yukarı böyle davranır. Ama bizde burjuvaziden yana olduğunu söyleyen hükümetler de oldu. Örneğin Özal, "ben zenginleri severim" dedi. Dolaylı biçimde zenginlerin çıkarlarını koruduğunu, onların başbakanı olduğunu söyledi. Özal'ın izinden giden Erdoğan da patronlar kulübü TÜSİAD'ın bir toplantısında "OHAL'i sizin için yaptık, bakın hiçbir yerde grev olmuyor" diyerek, patronlara çalıştığını açıkça ifade etti.

Erdoğan'ın sınıfsal tutumunu bu şekilde ortaya koymasına gerek de yoktu aslında. Attığı her adımda, çıkardığı her yasada, burjuvaziye hizmet ettiği çok açıktı zaten. Bu konuda kendinden önceki hükümetlere rahmet okuttu. "Zenginleri seven" Özal'ı bile geride bıraktı. **Gülen Cemaati'nden TÜSİAD'a, "ne istediniz de vermedik" diyerek onlara çalıştığını gizlemediği gibi, halktan insanlarla karşılaştığı her yerde hakaret etmekten, aşağılamaktan geri durmadı.** Seçim otobüsünden halkın üzerine çay fırlatmaktan, bir çiftçiye "anamı al da git" demeye, maden katliamında ölümleri "bu işin fitratında var" diyerek meşrulaştırmaktan madenci

yakınlarını danışmanlarına dövdürmesine kadar kabarık bir "Erdoğan dosyası" vardır.

Tabii sadece Erdoğan değil, AKP'li bakanlar da halkı aşağılamakta, patronlara yaltaklanmakta ondan geri kalmadılar. Örneğin Tarım Bakanı Bekir Pakdemirli, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği TOBB'un bir toplantısında "her türlü işlenmiş gıdanın yapılması, üretilmesi ve pazarlanması konusunda işadamlarımızın (yani patronların-bn) dün olduğu gibi bugün de yarın da emrine amadeyiz" diyordu. "Emirlerine amadeydiler" gerçekten de. O yüzden **AKP hükümetleri dönemi, patronların en rahat ettiği, karlarına kar kattıkları bir dönem oldu.**

15 Temmuz sonrası gerçekleşen "Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi" dedikleri ucube sistemde ise, Turizm Bakanı bir turizm işletmecisi; Sağlık Bakanını özel hastane patronu; Ticaret Bakanını ticari bir şirketin kurucusu; Milli Eğitim Bakanı özel okullar sahibi olacaktı. Erdoğan "ben devleti bir şirket gibi yöneteceğim" demişti zaten. "Partili cumhurbaşkanı"

olduktan sonra buna uygun bir yönetim biçimini hayata geçirdi. **Atanmışlardan oluşan, meclise bile hesap verme zorunluluğu olmayan bir "kabine" kuruldu ve ülke "cumhurbaşkanı kararnameleri" ile yönetilmeye başladı.**

Esasında AKP ve Erdoğan başından itibaren burjuvazinin çıkarlarını korudu-kolladı, geliştirdi. En büyük özelleştirmeler bu dönemde gerçekleşti. Kamuya ait büyük şirketler, emperyalist ve işbirlikçi tekellere peşkeş çekildi. Zengin-fakir uçurumu, o güne dek görülmemiş boyutlara ulaştı. Keza işsizlikte rekor üzerine rekorlar kırıldı. İşsizlik ve açlıktan dolayı ölümler, intiharlar başladı. Kısacası AKP-Erdoğan dönemi, "Zenginleri seven ve uçuran" yoksulları ise daha sefil bir hayata ve ölüme sürükleyen bir dönem oldu.

Hal böyleyken AKP'yle ilgili en çok çarpıtılan konulardan biri, onun sınıfsal dayanağı olmuştur. Özellikle işbaşına geldiği ilk dönemde -ki sonrasında da devam etti- **AKP, "Anadolu kaplanları" olarak anılan orta ölçekli işletmelerin temsilcisiymiş gibi lanse edildi. AKP'nin kitle tabanı ile sınıfsal yapısı birbirine karıştırıldı; ya da bilinçli olarak çarpıtıldı.** Kitle tabanı ile sınıfsal dayanağı birbirine karıştırıp buradan teoriler üretme işi, yeni değildir. İkinci emperyalist savaş öncesi Avrupa'da faşizm yükselirken de ortaya böyleleri savlar atılmıştı. Örneğin Almanya'da Nazi'lerin küçük-burjuva, lümpen proletaryaya dayandığı söylendi. Oysa Nazi'lerin arkasında Krupp, Siemens gibi Almanya'nın en büyük tekelleri bulunuyordu. Sonrasında bunlar belgelerle kanıtlanacaktı.

İçinde kimi devrimci yapıların da olduğu bir kesim ise, AKP'yi TÜSİAD'a karşı "yeşil sermaye"nin temsilcisi olarak gördü. (Bunu "İstanbul sermayesi"ne karşı "Anadolu sermayesi" şeklinde ifade edenler de vardır.) Keskinleşen klik çekişmelerini de bu kesimlerin çıkar çatışmasına bağladılar. Eski-geleneksel tekellerle yeni tekelleşmeye başlayanların veya "laik-seküler burjuvalar"la, "muhafazakar-dindar burjuvalar"ın kavgasıymış gibi sundular. İdeolojik kılıflar, nesnel gerçeklerin, ekonomik altyapının önüne geçirildi.

AKP, TÜSİAD'a karşı "Anadolu" veya "yeşil"

sermayeye dayanan, hatta onları yaratan-palazlandıran bir parti olarak resmedildi. Böylece AKP'nin ideologlarından Yalçın Akdoğan'ın (bir dönem başbakan yardımcısı olmuş, "çözüm süreci"nde ve "Dolmabahçe Mutabakatı"nda boy göstermişti.) AKP'yi "*muhafazakar demokrat*" olarak tanımlamasına uygun bir sınıfsal dayanak bulundu. Ki Erdoğan da kendilerini başlangıçta "muhafazakar demokrat" şeklinde tanımlamıştı. Hem "muhafazakar", hem "demokrat" olunabilirmiş gibi! Ama dinci kesimlerin yanı sıra liberal-sol kesimlerin de desteğini almak için uydurulan bir sıfattı bu. Bu çelişik siyasal tanıma, yine çelişik bir ekonomik-sınıfsal dayanak bulundu!

AKP'yi büyük sermayeye karşı, muhafazakar-orta kesimlerin partisiymiş gibi sunmak, ona verilecek en büyük destekti aslında. Çünkü emperyalistlerden ve işbirlikçi tekellere bağlı burjuvaziden bağımsız; "yerli ve milli" burjuvazinin temsilcisiymiş gibi göstermek, işbaşında kaldığı süre boyunca emperyalist ve işbirlikçi tekellere sağladığı büyük karları örtbas etmek, demagogik olarak kullandığı "yerli-milli" nakaratına ortak olma-tı. Ayrıca egemen sınıflarla devletin ve hükümetlerin bağı ters-yüz eden, bu yönüyle de kitlelerin bilincini bulandıran bir yaklaşımdı. **Sömürücü toplumlarda devleti ve hükümetleri, egemen sınıfların değil de; orta ve küçük sermaye sahiplerinin, dolayısıyla halkın belirleyebileceği gibi yanlış bir görüşü pompalıyordu. (*)**

Kısacası devlet-sınıf ilişkisini çarpıtan burjuva ideologların etkisi altında üretilmiş savlardı bunlar. Türkiye'deki egemen sınıfları, onların emperyalizmle bağlarını; somut durumda ise bölgede süren emperyalist savaşı, bu savaşta Türkiye'ye biçilen rolü; hükümetlerin de buna göre şekillendiğini görmeyen bir yaklaşımdır. **Ne hikmetse AKP'nin ABD işbirlikçisi olduğunu kabul eden siyasi akımlar bile, onun sınıfsal yönüne dair uydurulan tezlerle ortak oldular.** Dışarda ABD'nin desteklediği bir partiyi, içeride ABD'nin işbirlikçisi büyük burjuvaların desteklememiş olması mümkün müydü? Ya da tersten ABD'nin desteğiyle gelmiş bir partinin, büyük patronların çıkarlarını değil de, orta ölçekli patronların çıkarlarını savunması, daha ileri gidip patronlar kulübü TÜSİAD'ı karşısına alması, onun zararına çalışması mümkün olabilir mi?!

AKP kuruluşundan itibaren dışarıda ABD emperyalizminin, içeride TÜSİAD patronlarının desteğini

AKP'yi büyük sermayeye karşı, muhafazakar-orta kesimlerin partisiymiş gibi sunmak, ona verilecek en büyük destekti aslında. Çünkü emperyalistlerden ve işbirlikçi tekellere bağlı burjuvaziden bağımsız; "yerli ve milli" burjuvazinin temsilcisiymiş gibi göstermek, işbaşında kaldığı süre boyunca emperyalist ve işbirlikçi tekellere sağladığı büyük karları örtbas etmek, demagogik olarak kullandığı "yerli-milli" nakaratına ortak olma-tı. Ayrıca egemen sınıflarla devletin ve hükümetlerin bağı ters-yüz eden, bu yönüyle de kitlelerin bilincini bulandıran bir yaklaşımdı.

almış ve onlara verdiği güvencelerle işbaşına gelmiş bir partidir. İşbaşında olduğu süre boyunca da onların çıkarlarını korumuştur. Bu bir iddia değil, ispatlanmış gerçektir.

Savaşın yarattığı kaotik ortamdan dolayı yer yer ABD ile çelişkiler yaşasa da; veya yandaş sermaye gruplarına destek çıksa da, bu durum genel tabloyu değiştirmez. Irak'tan Suriye'ye, Ortadoğu'daki her savaşta ABD'ye hizmet etmiştir. Keza AKP döneminde TÜSİAD patronları karlarına kar katmıştır. Koç'lardan Sabancı'lara büyük tekellerin bu dönemdeki karlarına bakmak, tabloyu tüm netliğiyle görmek açısından yeterli olacaktır.

Örneğin 20 Temmuz 2016'da ilan edilen OHAL döneminde Koç Holdinge bağlı şirketlerden Tofaş'ın aylık karı yaklaşık 71 milyon, Arçelik'in yaklaşık 62 milyon, Aygaz'ın yaklaşık 41 milyon liradır. 2017'nin ilk 9 ayında, Koç Holding'in toplam aylık net karı ise, yaklaşık 319 milyon TL'dir. Hesaplandığında Koç Holding, 1 dakikada 7 bin 341 TL kar etmektedir. Koç Holding'in 1 dakikalık karı, asgari ücretle çalışan 4 işçinin 1 aylık ücretinden daha fazladır. Keza Hacı Ömer Sabancı Holding'in 2017'nin borsa verilerine göre aylık karı, yaklaşık 197 milyon liradır. OHAL döneminde aylık on milyonlarca lira kar eden pek çok tekel bulunuyor. Petkim, Ford, Enka, Coca Cola, Anadolu Efes, Ülker, Türk Traktör, Vestel...

AKP-TÜSİAD ilişkisi

Reformist partilerden Kürt hareketine kadar "sol"un önemli bir kısmı, AKP ile TÜSİAD patronları arasında çelişkiler olduğunu söyleyip durdular.

TÜSİAD'ın raporlarını, açıklamalarını "demokrasi"den yana diyerek alkışladılar. TÜSİAD, tabii ki AB'ye üye olmaktan yanaydı; ama bu "demokrasi" aşkından değil, en fazla ihracatı AB ülkelerine yaptıklarından dolayındı. TÜSİAD 18 Mayıs 2019 tarihli toplantısında OHAL'in kaldırılmasını da istedi. O dönemki başkanı Erol Bilecik yaptığı konuşmada OHAL'e karşı oluşlarını şöyle gerekçelendiriyordu. "*Yurtdışı paydaşlarımız OHAL olduğu müddetçe Türkiye'ye gelmiyor*" "*OHAL süreci devam ettiği için tedarik zincirlerimizin güvenliği dahi sorgulanır hale gelmiş durumda.*" (**)

AKP'nin işbaşına geldiği yıllarda başat konu AB'ydi. AB'ye girecek, demokrasi gelecekti! AKP'ye vehmedilen "demokratlık" da, AB üyeliği için can-siperane uğraşmasından kaynaklanı-yordu. Ama AB, Türkiye'yi "ABD'nin bir Truva atı" olarak görüyor -ki öyleydi- ve üyelik konusunu sürekli erteliyordu. Türkiye'den yıllar sonra üyelik başvurusu yapan Balkan ülkelerini veya Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra kurulan devletleri AB'ye aldılar, ama Türkiye'yi almadılar. AB'nin başını çeken Almanya ve Fransa, Türkiye'ye "imtiyazlı ortaklık" dedikleri bir statü önerdi, Türkiye ise bunu kabul etmedi ve AB meselesi gündemden düştü. AB'den geriye Ankara'da gündüz vakti patlatılan havai fişekler kaldı. Ama TÜSİAD'ın AKP'ye desteği devam etti.

Klik çatışmalarının en fazla keskinleştiği 2007 cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde de TÜSİAD'ın iki demirbaşı Koç ve Sabancı, CHP'nin erken seçim çağrısına karşı çıkmış, cumhurbaşkanlığı konusunun uzlaşma ile çözülmesini istemişlerdi. Buna karşın AKP'nin dayandığı kesim olarak

* "Devlet eliyle burjuvazinin yaratıldığı" tezi, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş döneminde zorunlu olarak uygulanan "devletçilik" politikasından hareketle üretilmişti. Oysa Kemalistler zaten Türk ticaret burjuvazinin temsilcileriydi. Ve yaptıkları ilk işlerden biri, Osmanlı döneminde ticareti elinde tutan gayri-Müslimlerin malını-mülkünü Türk burjuvalarına aktarmak oldu. Cılız da olsa varolan Türk burjuvazisini güçlendirdi, geliştirmekte olan kapitalizmin önünü açtı. Yani ne Kemalistler ne de AKP "kendi burjuvalarını" yarattı! Bu eşyanın doğasına, toplumların yasasına, sınıfların gerçeğine aykırıdır.

** TÜSİAD'ın özgürlük ve demokrasi için değil, sadece karları için hareket ettiği tarihsel olarak da kanıtlanmıştır. TÜSİAD 12 Eylül başta olmak üzere ülkedeki tüm askeri darbeleri desteklemiştir. 12 Eylül'den üç ay sonra yayınladıkları bildiride cunta yönetimini şöyle övüyorlar: "*12 Eylül tarihinden sonra geçen süre içerisinde 24 Ocak Kararları'nın uygulanması ve tamamlayıcı kararların alınması hususunda gösterilen dirayet ve anlayış her türlü taktirin üzerinde mütalaa edilmelidir.*" TÜSİAD, 12 Mart yarı-askeri faşist cunta döneminde, -darbeden 20 gün sonra- 2 Nisan 1971'de kuruldu. 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde büyük bir korkuya kapılan patronların, sınıfsal karşı atağının ürünüydü. Ki 12 Mart darbesini gerçekleştiren general-ler, "*sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aştığını*" söyleyerek darbelerini gerekçelendirmişlerdi. Yani TÜSİAD'ın doğuşu bile bir askeri darbe döneminde gerçekleşti. TÜSİAD patronları, ülkenin sadece ekonomisini değil, darbeler dahil ülke yönetimini belirleyen bir sınıf olduk-larını her aşamada gösterdiler.

ileri sürülen orta ölçekli sanayiciler adına konuşanlar (TOBB mesela) AKP'ye karşı "ulusal"ıcılardan yana açıklamalar yapmıştı.

Yani iddia edildiği gibi AKP'nin "büyük sermayeye" değil de "orta-küçük ölçekli sermayeye" dayandığı tezini yalayan pek çok olay vardır. **TÜSİAD'ın yer yer AKP'yi eleştirmesi, çoğu kez demagojiktir, kitlelerin tepkisine göre uyarılarda bulunmaktır; kimi zaman da sermaye grupları arasında yaşanan çelişkilerden dolayısıdır.** Buna karşın AKP'yi hiç bir zaman karşısına almamış, aksine desteğini her daim sürdürmüştür.

AKP de TÜSİAD'ın isteklerini harfiyen yerine getirmiştir. Bakın TÜSİAD'ın 19 Ocak 2007 tarihli "Türkiye demokrasisi'nde 130 yıl" başlıklı bir raporunda neler isteniyor: "Türkçe dışındaki anadilleri, en azından okullarda seçmlik ders olarak okutulsun, 1982 Anayasası kaldırılmalı, Genelkurmay Milli Savunma Bakanlığı'na bağlansın, Cumhurbaşkanlığının görev ve sorumlulukları yeniden düzenlensin, MGK anayasal kurum olmaktan çıkarılsın, Milli Güvenlik ibaresi Milli Savunma olarak değiştirilsin" vb.... Bunların çoğunun AKP döneminde gerçekleştiğini biliyoruz. Kürt sorununu önce "açılım" sonra "çözüm süreci" adı altında çözme planının arkasında da ABD ve TÜSİAD vardır. (*)

AKP, TÜSİAD'ın sadece siyasi isteklerini yerine getirmekle kalmadı -ki onların da altında ekonomik çıkarlar yattığını belirtti- asıl olarak ekonomik alanda önlerini açtı. Büyük özelleştirmelerle,

taşeronlaştırma ve esnek çalışmayla, sendikasıylaştırmayla, kıdemi kırarak, emeklilik yaşını yükselterek, ücretleri düşük tutarak, tarım çöktürerek vb... Özcesi bir sömürü cenneti yaratıp ülkenin dağıtım-taşınım onların talanına sunarak...

Erdoğan, 15 Temmuz 2016 darbe girişiminin ardından yaptığı bir konuşmada; "AKP'nin işbaşına geldiği 3 Kasım 2002 tarihinin iş dünyası için de bir milat" olduğunu söylüyordu. AKP döneminde Türkiye'nin üç kat büyüdüğünü iddia ederek, "Türkiye üç kat büyümüşse, buradaki işadamlarımızın pek çoğunun işleri beş kat, on kat büyümüştür" dedi. Erdoğan, sermaye sahiplerine neler kazandırdığını itiraf ederken, aynı zamanda yaptıklarını hatırlatıyor, kıymetinin bilinmesini istiyordu.

İsviçreli Credit Suisse tarafından yayımlanan "Küresel Servet Veri Kitabı"na göre, 2014 ortası itibarıyla Türkiye'de en zengin yüzde 1, ülke servetinin yüzde 54.3'üne; yüzde 10 ise servetin yüzde 77.7'sine sahip. Gelir dağılımındaki bu uçurumla Türkiye dünyada ikinciliğe yükselmiş. Zenginlerin daha da zenginleşmesi hızında ise birinci olmuş!

Türkiye'nin resmi kurumları da bu uçurumu teyit ediyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2016 yılı verilerine göre, Türkiye'de en yüksek gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay yüzde 47.2'ye yükselirken, en düşük gelire sahip yüzde 20'li grubun aldığı pay yüzde 6.2 olmuş.

Bu rakamlar, AKP'nin burjuvaziye çalıştığını, işçi ve emekçileri ise her

Her dönemde olduğu gibi AKP döneminin de zenginleri oldu. Son yıllarda adlarından en çok söz edilen ve artık "5'li çete" olarak anılan (Cengiz, Limak, Kalyon, Kolin, MAPA) şirketlerin devletten aldığı ihalelerle nasıl zenginleştikleri biliniyor. Yanı sıra Çalık, Torunlar, Sancak gibi gruplara ayrıcalıklar tanındı. Bunlar AKP döneminin "kamu kaynakları"yla zengin edilen imtiyazlı gruplardı. Ama bunların zenginliği, Koç'ların, Sabancı'ların yanına yaklaşılamadı bile. Daha önemlisi, AKP'yi işbaşına getirdiği iddia edilen MÜSİAD (Müstakil İşadamları Derneği) ya da Gülen Cemaati'nin kurduğu TUSKON (Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu) aradan geçen yıllara rağmen TÜSİAD'ın saltanatını sarsamadı.

yönden daha kötü koşullara ittiğini çok net biçimde ortaya koyuyor. AKP genel olarak burjuvaziye palazlandırdı, fakat bazılarını ihya etti. Bazılarının da AKP döneminde önü açıldı, özellikle inşaat şirketleri bu dönemde büyük karlar elde ettiler.

AKP döneminin zenginleri

Her dönemde olduğu gibi AKP döneminin de zenginleri oldu. Son yıllarda adlarından en çok söz edilen ve artık "5'li çete" olarak anılan (Cengiz, Limak, Kalyon, Kolin, MAPA) şirketlerin devletten aldığı ihalelerle nasıl zenginleştikleri biliniyor.

İhale yasası AKP döneminde en çok değiştirilen, adeta "adrese teslim" hale getirilen bir yasa oldu. (Haziran 2021 tarihi itibarıyla 192 kez değişmiş bulunuyor. Dahası, ihalesiz ihale vermeye başladılar. "Kamuda ihaleye fesat karıştırma" suç olmaktan çıkarıldı.-yn) "5'li çete" devletten ihale alan şirketler listesinde dünya sıralamasında ilk 10'da yer alıyor. İnşaat, maden, enerji gibi birçok alanda ihaleleri aldılar. Üstelik kamu bankalarından ucuz kredilerle ve "kamu garantisi" alarak. Banka borçları çoğu kez silindi, buna karşın geçilmeyen köprülerden, otoyollardan, havalimanlarından döviz üzerinden hazineye para almaya devam ettiler. (**)

AKP döneminde yapılan 500'den fazla HES'in ihaleleri de büyük oranda bu gruplara verildi. Başta Karadeniz olmak üzere ülkenin dört bir yanında doğayı talan ederek HES'ler kurdular. Ayrıca Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun (TMSF) el koyduğu şirketlerin önemli bir kısmı (başta medya kuruluşları) bu grupların oldu. Yanı sıra Çalık, Torunlar, Sancak gibi gruplara ayrıcalıklar tanındı. Bunlar AKP döneminin "kamu kaynakları"yla zengin edilen imtiyazlı gruplardı. Ama bunların zenginliği, Koç'ların, Sabancı'ların yanına yaklaşılamadı bile. Daha önemlisi, AKP'yi işbaşına getirdiği iddia edilen MÜSİAD (Müstakil İşadamları Derneği) ya da Gülen Cemaati'nin kurduğu TUSKON (Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu) aradan geçen yıllara rağmen TÜSİAD'ın saltanatını sarsamadı. (***)

Her yıl yapılan "ilk 500" sıralamasının 2016 yılındaki listesinde TUSKON ve MÜSİAD üyelerinden sadece 70'i yer alabiliyor. İlk sıralarda ise, yine TÜSİAD'ın başını çeken şirketler bulunuyor. İhracatın ezici çoğunluğu TÜSİAD üyeleri tarafından yapılıyor.

* TÜSİAD'ın "çözüm süreci"ni neden istediğini "AKP'li yıllarda Kürt Hareketi" başlıklı raporda etraflıca anlattık. (Bu rapor Yediveren Yayınları tarafından Haziran 2021 tarihinde kitaplaştırıldı.-nba) TÜSİAD sonraki yıllarda da "barış süreci"nin yeniden başlamasını istedi. Elbette bunu demokrasi aşkından değil, içlerine girdekleri krizden ve bitmeyen daha fazla kar güdüsünden dolayı yapıyordu. TÜSİAD'ta cisimleşen büyük patronlar, taleplerin arkasında yatan sınıfsal bakışlarını çok net biçimde ortaya koyuyorlar da. Onlara demokratlık payesi atfedenler ise, işin özüne değil görüngüye bakarak en temel gerçekleri altüst etmeye devam ediyorlar.

** AKP'nin her alanı ihalelerle nasıl birer rant kapısına çevirdiğinin örneklerinden birisi de cezaevleri inşaatlarıdır. Türkiye'de 381 cezaevinin 139'u son on yılda kurulmuş. İhalelerde 20 şirketin adı öne çıkıyor. Bunların başında da Cengiz, Limak, Kolin, Kalyon geliyor.

*** TÜSİAD'ın gücü rakamlarla sabittir. Kendi verilerine göre, TÜSİAD'a üye şirketler, "kamu faaliyetleri dışında bırakıldığında Türkiye'de yaratılan katma değer yaklaşık yarısına denk düşmektedir. Enerji ithalatının dışında bırakılması durumunda, toplam dış ticaretin yüzde 80'ini gerçekleştirmektedir. Tarım ve kamu dışı kayıtlı çalışanların yaklaşık yüzde 50'si TÜSİAD üyelerine bağlı şirketler tarafından istihdam edilmektedir. Sanayinin yüzde 65'ini üretmektedir." Buna karşın 1990 yılında kurulan MÜSİAD, yine kendi verileriyle "GSMH'nın yüzde 15'ini karşılayan, ihracata yaklaşık 17 milyar dolar katkısı olan, yaklaşık 1.200.000 kişiye istihdam sağlayan ve yıllık ortalama 5 milyar dolara yakın yatırım yapan" bir kuruluştur. (Kaynak: tusiad ve musiad.org.tr) 2005'te kurulan TUSKON ise (öncelleri 1993'te kurulan İŞHAD ve HÜRSİAD'dır) AKP döneminde 80 ilde 172 dernek kurarak 40 bin şirketi temsil gücüne ulaşmıştı. Fakat 15 Temmuz 2016 tarihinden sonra kapatıldı ve birçoğunun mallarına el konuldu. Kapatılmadan önceki veriler, MÜSİAD ve TUSKON'un birlikte TÜSİAD'ı yakalayamadıklarını gösteriyor.

AKP dönemi aynı zaman servetin el değiştirerek yeni zenginlerin türediği veya başka sermaye gruplarına aktarıldığı bir dönem oldu. AKP'nin ilk yıllarında Uzan'lar ve Karamehmet grubu iflas ettirilmiş ve bunlara ait medya grupları başta olmak üzere bir çok şirket el değiştirmişti. 15 Temmuz sonrası ise, daha büyük ölçekte sermayenin el değiştirmesi yaşandı.

Türkiye'nin en büyük sermaye grubu AKP öncesi de sonrası da Koç grubudur. Görünüşte AKP'ye karşı, hatta Gezi Direnişi'ni bile desteklediği söylenen Koç'lar, AKP döneminde karına kar kattı. İstanbul Sanayi Odası verilerine göre Koç Holding, Türkiye'nin en büyük şirketi unvanını sürdürüyor. **Sadece Türkiye'de değil; dünya çapındaki "Fortune 500" sıralamasında yer alan tek Türk şirketi olmaya devam ediyor. 2018 yılı itibarıyla dünyanın en büyük 250 şirketi arasında yer alıyor.**

Bu tablo yukarıda bahsettiğimiz AKP'nin sınıfsal dayanağına dair iddiaları somut olarak çürütüyor. Cumhuriyet'in kuruluşuyla birlikte büyüyen, o açıdan en "eski" aynı zamanda "laik" sermayedar grubu olan Koç Holding, AKP'li yıllarda gücüne güç katmıştır. **Koç grubunun temsilcileri, laik kesimlerin desteğini kaybetmemek için "gönlümüz CHP'de oyumuz AKP'de" diyerek AKP'yi desteklemeye devam etmişlerdir.** Bunun nedenini Ali Koç, açık biçimde söylüyor: *"Hiçbir iktidar döneminde bu kadar teşvik edilmedik."* Erdoğan da Koç grubuna yağıp gürlendiği dönemde bile, fabrika açılışlarına katılıp birlikte samimi pozlar vermiştir. (aktaran Bülent Falakoğlu, "AKP'nin zengini yokmuş!" 21 Kasım 2016)

Koç grubuyla Erdoğan arasında yer yer gerilimler yaşanmış olabilir; Koç'ların bazı işleri AKP döneminde engellenmiş de olabilir. Fakat bunun Koç grubunun "demokrasiden yana" olmasıyla ilgisi yoktur. Ayrıca Koç'ların AKP'li yıllarda da karına kar kattığı rakamlara ortadadır. Elbette daha fazla kar dürtüsü hiç bitmeyecek ve bu yönde çıkarılan bir pürüz bile sorun edilecektir. Fakat başta Koç'lar olmak üzere bir bütün olarak TÜSİAD, her daim sınıfsal tavrı almıştır. Bir bütün olarak burjuvazinin haklarını savunma konusunda son derece hassastırlar. (*)

AKP döneminde zenginleşmeye devam eden TÜSİAD'ın "eski topları" Koç'tan ibaret değildir tabii. Sabancı grubu da eski yerini koruyor. **Sabancı'ların AKP ile ilişkilerinin her dönem iyi**

Genel olarak devlet olanaklarının özel sermaye gruplarının hizmetine sunulması anlamına gelen, veya "servetin el değiştirmesi"ni sağlayan "kamulaştırma" biçimleri, Özal döneminden başlayarak artış gösterdi. AKP döneminde ise devasa boyutlara ulaştı. Enerji, silah sanayi ve yol-konut inşaatçılığı alanında faaliyet yürüten sermaye şirketleri için arazi ve kaynak sağlanması, vergi kolaylıkları getirilmesi, AKP döneminin rutin uygulaması haline geldi. Bu dönemde inşaat dışında en fazla büyüyen sektör, silah sanayisi oldu.

olduğu biliniyordu zaten. Holding'in başında bulunan Güler Sabancı'nın damat Berat Albayrak'a yağdırdığı övgüler hatırlardadır. Damat'ın Enerji Bakanı olduğu dönemlerde Sabancı Holding'e çok faydası dokunduğu kesindir. Zaten **Sabancı Grubu AKP döneminde asıl olarak enerji sektörüne yatırım yaptı. Bunun önemli bir kısmı elektrik dağıtım özelleştirmelerinden sağlandı. Ayrıca Uzan'lara ait elektrik şirketleri de Sabancı Holding'e verildi.** Uzan'ların medya şirketleri (Star) Ethem Sancak'a verilmiş ve "havuz medyası"nın oluşumunda önemli bir işlevi yerine getirmişti. Ancak en büyük lokmayı Sabancılar kaptı. Aynı durum Karamehmetler ve Aydın Doğan için de geçerlidir. Bunlara ait medya kuruluşları Çalık, Demirören gibi AKP yandaşı gruplara verilirken, diğer alanlardaki yatırımlar TÜSİAD'ın büyüklerine kaldı.

AKP'nin işbaşına geldiği dönemde "dolar milyarderi" olan Koç, Sabancı, Zorlu, Özilhan, Eczacıbaşı, Enka gibi sermaye grupları güçlerini korumuş, hatta daha da büyümüşlerdir. Ama Uzan, Karamehmet, Doğan gibi gruplar ya iflasa sürüklenmiş, ya da eski gücünü kaybetmiştir. Buna karşın AKP döneminde yeni "dolar milyarderi" çıkmıştır. Bunların başında AKP öncesinden varolan Ülker grubu geliyor. (Ülker, Erdoğan'ın belediye başkanı olmadan önce çalıştığı şirkettir) Murat Ülker, bir yılda ortalama 700 milyon dolar daha arttırarak servetine servet katmıştır. Çalık, Limak, Tostyalı, Topbaş gibi AKP döneminde büyüyen sermaye grupları da "dolar milyarderi listesi"ne eklenmiştir.

Asıl çarpıcı olan; AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılında Türkiye'de dolar milyarderi sayısı 6 iken, 2018 yılı itibarıyla bu sayının 37'ye çıkmasıdır. Yani 16 yılda milyar dolar sahipleri 10 kat artmıştır. Ve bu sayıyla Türkiye, -Japonya'yı bile geride bırakarak- İngiltere'den sonra dünyada 9. sıraya yerleşmiştir. Dikkat çekici bir veri de; 2000 yılında "dünyanın en zengin 29. kişisi" olan Çukurova Holding sahibi Mehmet Karamehmet'in 2018'de Türkiye'nin en zengin 100 kişisi arasına girememiş olmasıdır. Servetin el

değiştirmesini en somut haliyle bu listelerde görmek mümkündür. (Veriler, 2000 yılından bu yana "dünyanın en zenginleri" listesini hazırlayan "Forbes"indir.)

Böylece **AKP, Türkiye tarihinin en çok zengin yaratan hükümeti ünvanını da almış bulunuyor.** AKP'nin sırtını kimlere dayadığı net bir biçimde görülüyor. Onun bu kadar süre işbaşında kalmasının nedeni de budur. Elbette işçi ve emekçilerin örgütsüz oluşu, komünist ve devrimci örgütlerin zayıflığı, buna bağlı olarak muhalif partilerin it-faiyecilik rolünü rahat oynamaları, bu zemini sağlayan en önemli faktördür.

AKP döneminde büyüyen sektörler

Genel olarak devlet olanaklarının özel sermaye gruplarının hizmetine sunulması anlamına gelen, veya "servetin el değiştirmesi"ni sağlayan "kamulaştırma" biçimleri, Özal döneminden başlayarak artış gösterdi. AKP döneminde ise devasa boyutlara ulaştı. **2004-2020 yılları arasında 1609 'acele kamulaştırma' yapıldı.** Ve çoğu köylü arazisi olan topraklara el konuldu. Ayrıca FETÖ soruşturması kapsamında onlarca şirkete el konularak hükümetin kontrolündeki TMSF'ye devredildi. 2016 yılında devlet şirketi konumundaki tüm şirketleri içine alacak şekilde "Türkiye Varlık Fonu" kuruldu ve bu fon, 2018 yılında Cumhurbaşkanlığına bağlandı.

Burjuva yasaları "ülke güvenliği, savaş, kıtlık, doğal afet vb. gibi durumlarda" özel mülklere, arazi ve diğer varlıklara devletin el koymasına olanak tanıyordu. AKP döneminde bu yasal olanak, tepe tepe kullanıldı. Çoğu kez yasaların da dışına çıkıldı. **Enerji, silah sanayi ve yol-konut inşaatçılığı alanında faaliyet yürüten sermaye şirketleri için arazi ve kaynak sağlanması, vergi kolaylıkları getirilmesi, AKP döneminin rutin uygulaması haline geldi.**

Bu dönemde inşaat dışında en fazla büyüyen sektör, silah sanayisi oldu. Ama **bu alanda da AKP döneminde palazlanan tekellerin dışında yine en büyük lokma Koç'ların oldu.** AKP'li yıllarda geçmişle kıyaslanamayacak düzeyde bir "savaş sanayisi" yaratıldı.

* Yayınevinin notu: Bunun son örneği, CHP milletvekili Selin Sayek Böke'nin, kendileri iktidara geldiklerinde "5'li çete"nin mallarını kamulaştıracaklarını söylemesi üzerine yaşandı. AKP'lilerden önce TÜSİAD karşı çıktı. Bunun üzerine CHP'li yetkililer yanlış anlaşıldıklarını söylediler ve Böke sözlerine açıklık getirmek zorunda kaldı. Elbette onların korktukları "kamulaştırma" işçi ve emekçilerin lehine olan kamulaştırmalardı. Yoksa sermaye gruplarına peşkeş çekilen "kamulaştırma"lara hiç itirazları olmadı.

Elbette bunun emperyalist savaşı ve bu savaşta Türkiye'ye biçilen misyonla doğrudan bağlantısı vardı. Askeri üretim doğal bir ihtiyaç olmadığından, buradaki talebi savaş yaratıyordu. **AKP hükümetlerinin, başta tarım olmak üzere temel ihtiyaçların üretimini bitirip emperyalist tekellerden ithal ederken, inşaat ve silah gibi alanlara yatırımı artırması, bir paradoks gibi görünebilir; ama içinde bulunduğumuz döneme ve AKP'ye biçilen role uygundur.**

Silah sanayisinde 2002'de 62 olan proje sayısı 2018'de 667'ye ulaşmıştır. Bunların maddi değerinde de ciddi artışlar vardır. 2002'de 5.4 milyar dolar iken, 2018'de 60 milyar dolara ulaşılıyor. Yani 10 kattan fazla artış sözkonusudur. Keza **2002'de 56 şirket doğrudan askeri sanayiye üretim yaparken, 2018'de sayıları 1500'ü buluyor.** (Dolaylı yoldan entegre olanlar, taşeronlar, bu sayının dışındadır.) Ama asıl olarak büyüklerin sayısı artıyor. 2012'de 71 büyük şirket varken, 2019'da 600'e ulaşılıyor.

Şirketlerin cirosu da 1 milyar dolardan 10 milyar dolara çıkıyor. Bunların içinde **BMC ile Bayraktar gibi iki büyük yandaş firma öne çıksa da, geçmişten bu yana "silah sanayi"ne yatırım yapan şirketler halen en önde yeralıyorlar. Örneğin Koç, Kale, Nuro, 1980'lerden itibaren askeri üretim yapıyor.** Ordunun kullandığı tank hariç her türlü zırhlı araçları, başta Koç grubu olmak üzere Nuro, Katmerciler, BMC-Anadolu Isuzu gibi şirketler üretiyor.

Yeni olanların içinde İstanbul Savunma ve Havacılık Kümelenmesi (SAHA) ön plana çıkıyor. 600 şirketin bulunduğu yapılanmanın başında SİHA üreticisi Erdoğan'ın küçük damadı Selçuk Bayraktar ve kardeşi Haluk Bayraktar bulunuyor. Bu şirketler yoğun bir devlet teşvi-kiyle üretimi sürdürüyorlar. Gerek ülke içinde süren kirli savaş, gerekse Suriye başta olmak üzere bölge ülkelerine yönelik askeri hareketler, silah sanayini 2016 yılından itibaren büyük oranda arttırmış bulunuyor.

Savaş-sermaye ilişkisi, bu verilerle çok somut biçimde önümüze serilmiştir. Aynı zamanda hükümetler savaş sanayisini teşvik ediyor, bu alana yatırım yapan tekellere büyük olanaklar sunuyor. AKP döneminde savaş sanayisine büyük miktarda kamu kaynağı ayrıldığı, altyapı yatırımlarının yapıldığı biliniyor.

Türkiye, dünyada 13. büyük orduya sahip. Onun önünde yeralan ülkelerin çoğu emperyalist ülkeler. Ünlü spekülör Soros, *"Türkiye'nin en büyük ihraç malı ordusudur"* sözünü boşuna

söylemedi. AKP'li yıllarda bu durum daha net biçimde ortaya çıktı. Öyle ki Erdoğan, soğan ve patates fiyatlarının artmasına tepki gösteren kitleye *"siz bir merminin fiyatının ne kadar olduğunu biliyor musunuz"* diyerek çıkmıştı. **Halktan toplanan vergilerin asıl olarak savaş sanayisine aktarıldığının açık itirafıydı bu.** Üretimle hiçbir ilişkisi olmayan orduya, Suriye ve Libya'ya sürdürdüğü İslamcı çetelere ve bunlara silah-mühimmat üreten tekellere akıtılıyordu paralar. Bir F-16 savaş uçağının sadece bir saatlik uçuş maliyeti 22 bin 500 dolardı. O çok övündükleri "fırtına obüsü"nün mermisi ortalama bin dolardı ve dakikada 6-8 mermi birden atıyordu. Bir saatlik salvo atışının maliyeti 250-300 bin doları buluyordu ki, askeri hareketlerde bırakalım saatleri, günlerce atış yapılıyordu. Kısacası milyar dolarlar harcanıyordu bu ölüm kusan savaş sanayisine. **Oysa bir kişiye iş ve aş sağlamak için gerekli yatırım maliyetinin kişi başına 400 bin TL olduğu saptanmış.** Sadece savaş sanayisine ayrılan paralarla milyonlarca kişiye iş ve aş olanağı yaratılabilecek iken, Türkiye işçi ve emekçileri *"soğan bulamazsanız mermi yiye"* diyen bir yönetimle karşı karşıyaydı.

AKP döneminde büyüyen sektörlerden biri de enerjidir. **Başta Karadeniz olmak üzere ülkenin dört bir tarafı HES'lerle dolmuştur. Ayrıca maden şirketleri dağ-taş her yeri kazdı.** Dere-leri, nehirleri kuruttular, dağları deldiler; dünyanın en bol oksijeni olan Kaz Dağları bile bu talandan nasibini aldı.

Enerji alanında başta Cengiz Holding olmak üzere "5'li çete"yi oluşturan tekeller büyük karlar elde ettiler. Ancak bu alanda Sabancı Holding başı çekiyor. **Enerji özelleştirmelerinden en fazla faydalanan şirket de Sabancı'lara ait Enerjisa oldu.** Ankara, Adana ve İstanbul'un Avrupa Yakası merkezli elektrik dağıtım bölgelerinde yapılan özelleştirmeler sonucu, burada faaliyet gösteren elektrik dağıtım ve perakende satış şirketlerini bünyesinde toplayan Enerjisa, karını sürekli arttırdı. **Sabancı Grubu'nun elektrik dağıtım sektöründeki pazar payının yaklaşık yüzde 20 düzeyinde olduğu tahmin ediliyor.** Milyonlarca işçi ve emekçinin ödediği kabarık elektrik faturaları, başta Sabancı olmak üzere bu alandaki tekel-lere akıyor. Sabancı'ların ayrıca enerji üretimi yapan halka kapalı şirketleri de bulunuyor. Termik santralde yerli kömür desteğinden ne ölçüde yararlandığı ve hazineden ne kadarlık bir kaynak aktarıldığı ise ticari sır!

Gerek enerji gerekse inşaat sektörü tamamen "5'li çete"ye terk edilmiş değil; inşaat sektöründe de Sabancı'lar, Çimsa ve Akçansa şirketleriyle çok önemli karlar elde ediyor. Kısacası AKP hükümetlerinin başta özelleştirme olmak üzere yaptığı düzenleme ve uygulamaları, asıl olarak Koç, Sabancı gibi TÜSİAD'ın ağır toplarına yaramış durumda.

Bir kez daha yineleyelim; AKP'yi sınıfsal olarak "Anadolu sermayesi" dedikleri orta burjuvalara bağlayanlar, AKP'nin onların çıkarını savunduğunu, hatta "kendi burjuvasını" yarattığını iddia edenler, başta "devlet" olgusunu, onun sınıfsal temelini çarpıtıyorlar.

Görülebileceği üzere gerek enerji gerekse inşaat sektörü tamamen "5'li çete"ye terk edilmiş değil; inşaat sektöründe de Sabancı'lar, Çimsa ve Akçansa şirketleriyle çok önemli karlar elde ediyor. Kısacası **AKP hükümetlerinin başta özelleştirme olmak üzere yaptığı düzenleme ve uygulamaları, asıl olarak Koç, Sabancı gibi TÜSİAD'ın ağır toplarına yaramış durumda.**

Bir kez daha yineleyelim; AKP'yi sınıfsal olarak "Anadolu sermayesi" dedikleri orta burjuvalara bağlayanlar, AKP'nin onların çıkarını savunduğunu, hatta "kendi burjuvasını" yarattığını iddia edenler, başta "devlet" olgusunu, onun sınıfsal temelini çarpıtıyorlar. Yanı sıra devletle hükümeti özdeşleştirip hükümet değişikliği ile devletin sınıfsal yapısının değişeceğini varsayıyorlar. Teorik olarak *"altyapı, üstyapıyı belirler"* ilkesini, siyasal olarak *"devletin bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde baskı ve tahakküm aracı olduğu"* gerçeğini inkar ediyorlar. Somut durumda ise, hem AKP'nin sınıfsal dayanağını ve izlediği sınıfsal politikayı gizliyorlar; hem de TÜSİAD'ı AKP'ye karşı *"demokrasi ve özgürlükten yana"* göstererek burjuvaziye yeniden "ilericilik" misyonu yüklüyorlar. Ayrıca halkın kendi deneyimlerinden çıkarak ürettiği *"paranın rengi-dini-mezhebi olmaz"* özdeyişini bile tersine çevirmeye çalışıyorlar. Oysa kendilerini dindar olarak gören-gösteren burjuva kesimler, blok halde TÜSİAD'la çatışmadığı gibi, TÜSİAD'ın içinde böyle birçok sermaye grubu bulunuyor.

Türkiye'nin egemen sınıfları işbirlikçi tekелci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir. Bu sınıflar, emperyalizme bağımlı, toplumsal ilerlemenin düşmanıdır. Devleti de elinde tutan bu sınıflardır. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası gereği kimi burjuvaların önu açılır, ya da yeni burjuvalar türer; kimileri geriler, hatta iflas eder. Ancak varolan egemen sınıfların iktidarı değişmediği sürece (ki bu, bir devrim sorunudur) kişiler-gruplar değişse de, hükümetler bu sınıfların çıkarlarını korur-kollar ve onlara hizmet ederler.

Türkiye'de neo-liberal dönemi başlatan 24 Ocak Kararları'nın mimarı Turgut Özal'ın ANAP dönemi, burjuvazinin en vahşi sömürsünü gerçekleştirdiği ve en fazla semirdiği dönem olmuştur. Fakat o dönemde de "Özal'ın prensleri" adı verilen burjuvalar türemişti. Onların çoğu sonrasında kaybolup gitti.

Aynı durum AKP dönemi için de geçerli olacaktır. "AKP zenginleri"nin de çoğu AKP'nin yıkılmasıyla birlikte yok olup gidecektir.

Maden işçileri Ankara yolunda!

Soma'daki Uyar Madencilik işçileri, 8 yıldır tazminatlarını alamadıkları için
Ankara'ya yürümek istediler.

Yolları Polatlı'da polis tarafından kesildi. Bunun üzerine Polatlı'da oturma eylemine başladılar.

Maden patlamasında bir işçi gözlerini, bir işçi bacağını kaybetmişti.

Onların da içinde yer aldığı bir grup işçi, Meclise gelip sorunlarını anlatmak istedi,
fakat giremediler.

Daha önce İçişleri Bakanlığı, tazminatların ödeneceği sözü vermişti.

Şimdi ise Enerji Kaynakları Bakanı'nın "ödeme yaparsak örnek olur" dediği söyleniyor.

Böylece işçilerin tazminatlarını gaspettiklerini itiraf etmiş oluyorlar.

DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!